

1960 Urfa doğumluyum. Herhangi bir işte çalışmadım, ev hanımıyım. Şu anda evli değilim. İki oğlum var. İkisini de orduya asker yetiştirdim. İkisi de subay. Şu anda biri İzmir'de biri Kıbrıs'ta görev yapıyor. Ben de İzmir'de hayatımı devam ettiriyorum.

Benim anneannem asıl Edirneli. Ama kendisi Urfa'dan bir polis memuruyla evleniyor ve Urfa'ya yerleşiyor. Ben de Urfa'da doğdum. Annemler görevden dolayı Urfa'dalardı, ben de Urfa'da doğdum. Babaannem aslında Gümüşhaneli. Ama savaş zamanları falan filan derken bunlar Kayseri'ye gelip yerleşiyorlar. Ve tabii hiçbir hayatta yok. Dedeler deseniz öyle onlar da. Babamın, asıl o da tabii o asıl Kayserili. Kayseri'de yaşamış. O da çok oldu vefat edeli. Annemin babası dediğim gibi Urfalıydı. O zaten annem çok küçük yaşta vefat etmiş. Bunlar böyle. Babaannemin, babaannem işte babamın babası Kayseri'de yaşamışlar. Babam da abi oradayken orada yaşıyor, okuyor falan. Babam Jandarma astsubaydı. Okulu bitirdikten sonra onun görev yeri Urfa'ya çıkıyor. Orada, Urfa'da annemle tanışıyor ve evleniyorlar. Orada bir tanıdık vasıtasıyla, işte orada bir tanıdık, babaannemin komşusuymuş. İşte babaannem söylemiş ona falan, ondan sonra gitmişler annemi görmüşler. Tabii annem de çok güzel bir kadıymış. Beğenmişler, kısmetmiş olmuş. Tanışmaları bu şekilde annemle babamın. İşte evleniyorlar tabii, biz üç kız kardeş Urfa'da doğuyoruz. Annem çalışmıyordu, fakat o yıllarda liseyi bitirmiş bir bayandı, kültürlü bir bayandı. Yani ona sor her şeye cevap verebilecek bir kadındı. Hani o yıllarda, biliyorsunuz, çok fazla okumazdı insanlar, kadınlar bilhassa. O liseyi bitirmiş, ev hanımıydı. Ama bizim her şeye yardımcı olurdu. En ufak bir derste bir soru olsa koşardı ona. O hemen cevap verirdi, yerine göre tabii. Böyle bir kadındı annem. Biz işte üç kız kardeş Urfa'da doğduk. Babam da orada görevli olunca, ondan sonra bizim tayinimiz, işte babam Jandarmaydı ya, Urfa'dan Trabzon'a, Trabzon'dan Van'a, Van'dan Eskişehir'e. Fakat babamın ömrü uzun değilmiş maalesef, ben 15 yaşındayken babamı kaybettim. Annem bize hem babalık hem annelik yaptı. Ha bu arada benden yedi yaş küçük bir de erkek kardeşimiz var. Biz üç kız kardeş birer yaş arayla doğmuşuz. Fakat erkek kardeşimle benim aramda yedi yaş var. Hani bizim çocukluğumuz, üç artı bir şeklinde, üç kız bir oğlan şeklinde, ben ona öyle diyorum. Hani genelde erkek çocuğu istenir, ama bize bunu çok fark ettirmediler. Bizim çok güzel bir çocukluğumuz geçti. Hangi birini anlatayım ki? Çok güzel bir çocukluk geçti. Okulda parmakla gösterilirdik. Annem bizi böyle o kadar güzel giydirdi ki üçümüzü, elinden dikiş de gelirdi. Çok güzel kıyafetler dikerdi. Üçümüz de birden dizilirdik, çarşıya filan giderken, anneme sorardık bugün ne giyelim? İşte kirazlı elbiselerinizi giyin. Onları giyer yola düşerdik. Çocukluğum çok güzel geçti. En ufak bir hırıltı, gürültü olmayan bir evdi. Babam bizim için elinden gelen her şeyi yapardı, hani okuyalım diye. Okuyalım diye elinden geleni yapardı. Annem desen kültürlü bir kadındı. Yani okuldaki arkadaşlara falan bakıyordum, yani kendimi daha iyi bir yerde görüyordum. Hani para sorunumuz yoktu diyebilirim. Tabii ki çok çok lüks değildik. Ne kadar olsa bir memurdu babam. Ama üç aşağı beş yukarı istediklerimizin hepsini yani alabilirdi, alıyordu. Eksik etmiyordu. Ondan sonra işte tabii ki bunlar üç kızdan sonra bir erkek çocuğu istemişler. Mutlaka isteniyordu yani. İsteniyordu, yani ben o zaman ilkokul 1'de filandım kardeşim doğduğunda. Van'daydık biz. Bütün lojman ayağa kalktı. Hani annem hastanede doğum yapmış, erkek oldu diye bütün lojman ayağa kalktı. Ben küçüğüm anlamıyorum ne oluyor diyorum. Hani bir kardeş, tamam, sevdim mevdim ama arada bir kıskançlık oluyor da. O erkek olduğu için değil, hiç kardeşim yoktu ya birdenbire bir çocuğun olması bana şey geldi, kıskançlık doğurdu ister istemez. Bakıyordum, seviyordum, ilgileniyordum onunla ama arada bir böyle ya bir cimcik atıyordum, bir şey yapıyordum yani. Ama zaman içinde kayboldu bu. Yani

çok fazla böyle erkek çocuğudur, üstüne düşelim gibi şeyler yaşanmadı. Ama ufak tefek, şu anda düşündüğüm zaman onları seziyorum. O zaman çocuğum, anlamıyorum. Hani bu erkek çocuğudur falan, ailelerde olur bilirsiniz. Pek düşünmemiştim. Ama dediğim gibi, şimdi bazen bazı konuları düşündüğüm zaman haaaa, bir ayrıcalık varmış diyebildiğim noktalar oluyordu. Onun dışında çocukluk gayet güzel geçti. O konular, mesela şeydi, erkek kardeşim üç-dört yaşlarında, ben ortaokul öğrencisiyim. Yok hayır, yanlış söyledim. Ortaokul öğrencisi değilim, daha ilkokul dördteyim, o da iki yaşında falan böyle, aramız yedi yaş çünkü. Ben onu lojmanda bahçeye çıkarır ve ona bakardım. Çok sorumluluk sahibiydim ben küçükken. Bahçeye çıkarırdım, bir gün hiç unutmuyorum bahçede oynadık ettik, merdivenden çıkaracağım. O zamanlar Eskişehir'deyiz, Kalabak suyu alınır. Herkes bidonunu koymuş, sucu gelip dolduracak. Kardeşim de küçük bidonlara tekme atmak istedi. E tekme atmak istedi, testi bunlar. Eskiden testi kullanılırdı. Testiler devrilecek. Ben de o küçücük aklımla hani devrimesin diye kucağıma aldım. O bunu fark etti. Fark etti, tuttu benim parmağımı ısırırdı. Ve iki kat çıkana kadar parmağımı bırakmadı. Ben kapıyı çaldığımda yüzüm mosmordu. Annem hani ne oldu falan dedi, aldı kucağımdan. Parmak ısırılmış, baya morarmış. Anlattım olanı biteni. Annem de aynen şöyle söyledi: "İyi ne yapalım, çocuktur, sen kendine dikkat edeceksin." Şimdi ben bunu, hani bu yaşında, haa bunun bir üstünlüğü varmış gibi. Bak bir kere de gene yatıyorum, erkek kardeşim geldi saçımı çektii böyle. Ben bağırdım filan. Anneme hatta şikâyet ettim, bak saçımı çektii, ben uyuyordum. "Kızım dikkatli uyu." Bu iki nokta bana bunu söyletti yani. Bunlar, belki de çok hatırlayamadığım şeyler vardır ama bunlar benim kafamda yer eden şeyler. Yani onun dışında çocukluk çok güzeldi. Çocukluk işte Urfa'da doğdum, Urfa'dan sonra Trabzon. Ben sekiz aylıkken Trabzon'a gitmişiz. Dört sene kaldık, yani böyle dört yaşlarında falandım, Trabzon'dan çok fazla bir şey hatırlamıyorum. Ufak tefek bir iki şey var. Şöyle, büyük ablam boğazından ameliyat olacaktı. Annem hastanede, babam bize bakıyor. O zaman erkek kardeşim yok. Ama bize o zaman öyle bir şey anlatılmış ki kimseye kapı açılmaz. Annemin hastanede olduğunu bilen komşular bize yemek getiriyor. Kadını pencereden görüyoruz ama açmıyoruz. Kadın benim ben işte "****" teyzeniz diyor ama yok, biz arkamızı döndük içeri girdik. Ondan sonra babam öğlende eve geliyor, kadın o zaman yemeği getirmek zorunda kalıyor. Böyle bir hatıramı hatırlıyorum, bak daha dört yaşında falanım ama bu beynimde kalmış, ufak tefek şeyler. Ondan sonra Trabzon'dan Van. Van'a geldik, Van'da üç yıl kaldık. Kaldığımızın ikinci yılı ben ilkokula başladım. İlkokula başladım, yalnız ilkokula başladığım gün herkesin kafasında bir şeyler olur ama benim hiçbir şey yok, başladığım gün ile ilgili. Okulu severdim, okulun çalışkanıydım, parmakla gösterilirdim, kıyafetlerimiz. O zamanlar tepeden kurdele vardı. Onu annem her gün üşenmeden yapardı. Okulda böyle parmakla gösterilirdim. Hatta ben birinci sınıftayım, ablam üçüncü sınıfta. Onun sınıfında çocuğun biri Atatürk'ün hayatını bilememiş. Beni sınıftan aldılar, götürdüler. Ben orada Atatürk'ün hayatını anlattım. Ama orada da çocuğu rencide ettirerek, onu şimdi anlıyorum. Onu yapması doğru değildi. İşte bak, sen daha büyük olduğun halde cevaplayamadın, bu senden küçük nasıl cevapladı. Bu o çocuk için çok iyi bir şey değil. Beni gururlandırdı tabii ki ama onun için iyi bir şey değildi. Ondan sonra tabii Van'da bitti görevimiz, Eskişehir'e geldik. Eskişehir'de gene lojmanlarda falan oturuyoruz, lojman çıkıyor bize. Lojmandaki hayatlar tabii daha iyi oluyor. Fakat çocuklar biraz orada şımarık oluyor fakat biz hiçbir zaman, aileden gelen terbiyeden dolayı hiçbir zaman şımarmadık. Biz hani lojmandayız, bizim şuyumuz var kesinlikle dememişizdir. Orada üçüncü sınıfa başladım. İşte okula başladığım sene babam götürdü beni okula. Hiçbir yeri tanımıyorum. Gittim okula. Öğretmen, güya bana

sarıldı. Ama hiç sevimli gelmedi. Ben o öğretmeni hiç sevmedim, o da beni sevmedi. Karşılıklı sevmedik birbirimizi. Bence onun bazı problemleri vardı, o yaşta anlamıyordum. Hareketlerinden, diğer arkadaşlarıma davranışından. Mesela bir öğrenci diyelim ki hani bir şey yapıyoruz, götürüp göstereceğiz, güzel mi falan diye. Atıyorum bir el yazısı, bir şey yazarken. G harfini yanlış yapmıştım ben bir gün. El yazısı, g harfi yanlış yazılmış. Defteri bıraktı, bir şamar! Bir de kulağımdan tuttu tahtaya vurdu. Ben anlamadım ne oluyor? Sen bu öğretmeni sever misin? Hani hatayı güzelce söyle, bak bunu yanlış yapmışsın, doğrusu bu. Arkamdan başka bir çocuk, atıyorum A'yı yanlış yapmış bir tokat da o. Böyle böyle olunca ben bu sefer yaptığımı götürüp göstermemeye başladım. E tabi o zaman da içime kapandım. Eve de söyleyemiyorum. Hani çocuksun, diyecekler ki sen ders çalışmamışsındır falan derler diye evde de bir şey söyleyemedim. Bir zaman böyle gitti. Ondan sonra ben okula gittiğim zaman işte karnım ağrıyor, hastayım, başım ağrıyor, midem bulanıyor demeye başladım. Anne baba aptal mı? Hemen bunu anlıyorlar ve benim hemen okul değiştirdiler. Yapamadım o öğretmende. Ders çalışmadım, yapmıyordum hiçbir şey. Üçüncü sınıfa gidiyordum. Yani sekiz-dokuz, o yaşlardaydım. O yaşta öğretmeni sevmedim. Fakat tabi okulu değiştirmem iki yıl aldı. Birinci yıl hani işte Van gibi küçük şehirden geldi, Eskişehir'e ayak uyduramadı düşüncesi olmuş annemle babamda. İkinci yıl gene aynı. Okula gidiyordum, ders çalışmak istemiyorum, yapmıyorum, etmiyorum, çanta bir yerde ben bir yerde. Yani o dördüncü sınıftayken okulun bitmesini zor beklemişler. Dördüncü sınıfı bitirdiğim gibi benim okulumu değiştirdiler. Dördüncü sınıfta çok kötü hatıralarım oldu. Öğretmenle anlaşamamam, ne bileyim ben. Yani öğretmeni sevmedim, o da beni sevmedi. Bildiğim soruda bile parmak kaldırmıyordum. Yani tamamen içine kapanık pısırik bir çocuk oldum. Ama beşinci sınıfta başka bir okula verdiler. Ha, üç ve dördüncü sınıfı Eskişehir'de "****" ilkokulunda okudum. Beşinci sınıfta "****" ilkokulu varmış, oraya aldılar. Orası da lojmana yakın hem de. Oraya gittim, ben birdenbire parladım. Okula ilk gittiğim günü hiç unutmuyorum. Gene babam götürdü ama bir işinden dolayı "kızım ben öğretmenin bekleyemeyeceğim, sen işte öğretmenin şimdi gelecek" dedi ve gitti. Tamam. Kendisi çalışıyordu çünkü o zaman. Öğretmen geldi kapıdan, bir sarıldı bana. Hoş geldin kızım dedi. Nereden geldin, sordu, şey yaptı. Sınıfa girdi, beni arkadaşlara tanıştırdı. Bakın dedi bu arkadaşınız "****", bizim sınıfımızda okuyacak artık dedi, hadi bir, kimin yeri boşsa arkadaşınızı yanınıza alın dedi. Ay ben bir mutlu oldum, bir mutlu oldum, sevildiğimi anladım. Oturdum sınıfta, arkadaşlar benimle konuşmaya başladı, sınıftaki çocuklar da farklıydı. Hepsini etrafımda dolandı, güzel bir arkadaşlık kurdular, o anda, o anda. Ondan sonra ben yani her gün derse harıl harıl çalışıyordum ve her gün parmak kaldırıyordum. Her gün mutlaka tahtaya kalkıp o dersi anlatıyordum. Başka bir insan oldum ben. Demek öğretmenin farkı var yani. Çok farkı var. Ben bunu anladım yani. Yani o iki yılım benim ziyan oldu. Tabi ben kendime gelebilmem için hemen, kendine gelemiyorsun, zaman alıyor. Ama gene de bir toparlanma oldu. İlkokulu orada bitirdim. Ondan sonra orta okulu "****" kız lisesi vardır, oraya gittim. Orada da iyiydi yani okul durumum. Fena değildi, sınıflarımı geçiyordum, şey yapıyordum, işte orta üçe geldiğimde babamı kaybettim.

Küçük, ilkokuldayken ne olmak istiyordum, öyle mi? O dönemler, yani ilkokul beşinci sınıf öğretmenimi örnek alırdım, öğretmen olmayı isterdim. Ondan sonra, daha, yani çok fazla hayal demek ki yoktu. Haaaaa! Mesela bazı oyuncaklarımın olmasını isterdim. Ben erkek çocuğu gibi büyüdüm. Hiç bebeğim olmadı, yani istemezdim bebek. Sapan isterdim, sapanım vardı, direk sapanla oynardım. Topum vardı, mahalledeki oğlanlarla maç ederdim. Yani kız çocuğu gibi büyümedim. Hatta bazı kız

çocukları o merdivenlerde hani bir kata biri kilim serer, üst kata başka biri kilim serer, bebeklerini dizerler ya, ben gider onlara tekme atardım, bebeklerini merdivenden aşağıya atardım. Yani hiç bebekle oynamadım. Genelde dediğim gibi top, ha bir de misket oynardım. Bir torba misketim vardı, misket oynardım. Sonradan sonraya mesela kendi kendime top da hani küçük lastik topla filan oynamışlığım vardır. Ondan sonra daha çok mesela lojmanda erkek çocuğu olsun kız çocuğu olsun biz çeşitli oyunlar oynardık. Yakan top oynardık, istop oynardık. Kendi kendimize çamurla fırın yapıp ekmek pişirirdik. O zamanlar internet yok, bilgisayar yok, sokakta oynardık, genelde. Hep lojmanlarda geçti. Sonradan Eskişehir'de annemler ev alınca, lojman süresi dolmak üzereydi kendi evimize geçtik. Yani genelde oradaki çocuklar kendilerini biraz daha üstün görüyorlar. Şimdi de baktığım zaman öyle. Ama bunu bize yaşatmadılar. Yani ben lojmandayım, benim imkanlarım var gibi, benim babam işte asker. Bazı aileler bunu veriyor çocuklarına. Çocuk da bunu üstün görüyor. O zamanlar çok bahçe yoktu evlerde ama lojmanın bir bahçesi vardı, parkı vardı. Onları üstünlük kabul ediyorlardı. O zaman bir çocuk parkı yoktu. Bu bahsettiğim yıllar 1968 yılları falan. Bir tane oyun parkı yoktu ama bizim lojmanımızda olduğu için daha bir rahattık. Tabi o zaman da çocuk, a bak arkadaşımın yok ama bizim bahçemizde bu kayıncak var, salıncak var diye kendini üstün görebilir. Böyle bir üstünlük. Yani mesela öbür mahalleli çocuklarıyla falan pek oynamazdık. Kendi içimizde oynardık. Kendi içimizde yetiyorduk da zaten. Her ailede üç çocuk olsa, gerçi lojman küçüktü. 10-12 aile anca kalacak şekilde bir lojmandı orası, şimdi tabi lojmanlar büyüdü. Yeterdik biz bize. Çok güzel kendi aramızda, hatta bodrumda kuklalar yapar birbirimizi eğlerdik. Şimdiki çocuklara bakıyorum internetin başında. Sokakta çocuk yok. Aslında doğru değil. Bizim çocukluğumuz sokaklarda ip atlayarak, top oynayarak geçti. Bu da güzel bir şey tabi. Kendi kendimize bir şeyler yaratırdık. Çamurdan bir ev yapmak, fırın yapmak. Bir de fırın yapardık, içine de küçük küçük çamurdan ekmekler yapardık, güya ekmek pişiriyorduk. Böyle şeyler yani. Başka?

Annemle babamın arasındaki ilişkiyi ben çok iyi hatırlıyorum. Yani böyle ben onların hiç kavgasını duymadım. Mutlaka karı kocadır, birtakım çekişmeler mutlaka olur, olmaz değil. Ama demek ki böyle çok az bir sözle falan o da odalarında falan demek ki oluyordu. Bizim yanımızda ben hiç görmedim onların çatıştığını. Babam hep annemin de üzerine titrerdi, bizim de üzerimize titrerdi. Babam evde iş yapan bir erkekti. Şöyle, iş yapan derken hani kendi yapması gerekenleri. Mesela o zaman evlerimiz sobalıydı. Sabah babam kalkar sobayı yakardı ve annem daha uyuyor. Çayı koyardı, ondan sonra annem kalkardı. Mesela bunu yapar, anneme bırakmazdı, ben çalışıyorum sen yap demezdi. Bunu kendi yapardı, kendi yapacağı şeyleri yapardı. Ne bileyim, bir pazara gitmek, bir şey almak, hep yapardı onları. Ben erkeğim, yapmam diye bir şey yoktu.

Haa, lojmanlarda en güzel hatıram bir de ben üçüncü, dördüncü sınıfa falan gidiyorum ya da beşinci sınıf diyebilirim. Yaz tatilinde sokakta oynarken babamızın çalıştığı iş yeri, Kaymakamlık binası vardır, orada bir yerde çalışırdı. Ayrı odası vardı. En sevdiğim şey arada bir böyle arkadaşlarla beraber, hepsinin babası orada çalışıyor, hepimiz birden direk babalarımızın iş yerine gider otururuz orada, en sevdiğimiz şey bize bir tane limonata ısmarlaması. Limonatamızı içerdik hadi yallah tekrar lojmana. Bu sık sık yaptığımız bir şeydi ve hiç kızmazdı babam bize. Niye geldin? Üstün başın çamur. Hiç kızmazdı, gel kızım derdi. Oturttururdu beni şeyine. Bilirdi benim oralet için geldiğimi. Hemen oraleti ısmarlardı, ben içerdim ondan sonra

hadi ben gidiyorum. Güzel bir şeymiş ama şimdi bakıyorum da. Yani böyle bir hatıram da var. Güzel günlerdi tabi. Ondan sonra, başka?

Ondan sonra ortaokula geldi sıra, orta okulda işte çok yani kötü bir hatıram olmadı gerek evde gerek okulda. Ev hep canlıydı bizim. Misafirimiz olurdu, gelenimiz gidenimiz olurdu. Ama misafir geldiği zaman babam mutfakta bir soba kurmuştu, orayı yakardı, siz burada çalışın, sizi misafirin gürültüsü engellemesin diye bize böyle destek olurdu. En ufak, atıyorum, yazılıdan bir kötü not alsak kızım işte dershaneye ihtiyacın varsa hemen seni yazdıralım ve bunları çok iyi takip ederdi. Hani yapamıyorsan, ihtiyaç varsa hemen kızım ben seni yazdırırım derdi. Bir şeyler yapar, o parayı bulur bizi yazdırırdı yani. Çok düşküdü bize. Misafir gelecekse bize ayrı bir yer, şey yapardı, biz orada çalışırdık falan. Ev böyle cıvı cıvıldı bizim. Kavga, gürültü, dövüş olmayan bir evdi. Hani bir şey alacağımız zaman hemen alınırdı. Tabi çok lüksü değil, ihtiyaçlarımız gereğince alınırdı her şeyimiz. Orta okul işte böyle geçti. Orta bir, orta iki, çok fazla bir uç noktalarda bir şey yaşamadım. Öğretmenlerimle aram çok iyi olmasa da iyiydi, iyiydi yani. İşte orta okulda babamı kaybettim, o büyük bir tabi şey oldu. Ama annem bize çok destek oldu. Hiç yasını tutturmadı. Çok destek oldu. Bu sefer anne bize hem anne hem baba olduğu için biz ona dört elle sarıldık. Yani onun, aman üzülmesin, aman bir şey olmasın, aman bize kız... şey olmasın diye elimizden gelen fedakarlığı yaptık, o da bize yaptı tabi. Evdeki işlere biz el atık, attık yani. Bir şey mi lazım, gider bulurdum, gider getirirdim. Aman annem üzülmesin, aman o yorulmasın. Yani ne bileyim, böyle musluk bozulur ben gider bir yerden bir tamirci bulur gelirdim, daha orta okuldayım. Bunu yapardım, çok sorumluluk sahibiydim. Daha orta okuldaydım, işte babamın vefatından sonra annem bir ev alacaktı. Ben daha küçük olduğum için ablaamlarla gitti ev aramaya. Ben daha orta okuldayım, evden ne anlarım. Onlarla giderdi, ben erkek kardeşimle kalırdım, ona bakacağım. Ona bakmak büyük bir iştir. Biraz da tabi erkek çocuğu olduğu için, işte çocukluğunda biraz şımartılmış, az bir şey de olsa. Bazen dinlemezdi, ben de ona kızardım. Bak bisiklete bindirmem yoksa falan diye, o zaman beni dinlerdi. Onu bisiklete bindirirdim, ablalık yapardım yani. Ve annemler ev aramaya gittiğinde ben onlara akşam yemeği hazırlardım. Orta okul öğrencisiyim. Ve çok iyi hatırlıyorum karnı yarık yapardım, kızartma yapardım. Ama tabi mutlaka eksiklerim, hatalarım olurdu ama hiç yüzüme vurulmazdı bu. Sorumluluğum iyiydi, sorumluluk sahibiydim. Ondan sonra liseye, liseyi ben şey de okudum, “****” Öğretmen Lisesi’nde. O da ayrı bir konu. Oraya sınavla girdik, öğretmen okulu diye. Öğretmen okulu diye girdik, fakat bizi öğretmen lisesi diye mezun ettiler. Yani öğretmen mezun etmediler. O çok büyük bir acıdır.

Yani orta okulu bitirirken öğretmen okulu, broşürlerde altında, üstünde “****” öğretmen okulu giriş formu. Ve sınav yazılı sınavdı. Hani yazılı sınavda atma şansın da yoktur. Girdim ve Eskişehir altıncısı olarak kazandım ben burayı. Ondan sonra hep beraber ticaret lisesine yazılmıştım. O zamanlar ticaret lisesine yazılmak, insanlar sahurda gidiyorlardı, mümkün değil ve bunu bir komşumuz duydu, polisti. “Siz bana niye söylemediniz” dedi. “Yarın” dedi “kız hazırlansın, ben onu gider kaydederim.” Biz gidemiyoruz sahurda, ev biraz uzak. Otobüs yok ki gidelim o saatte. Adamcağız, Allah razı olsun, önüme düştü, gitti direk okula daldı. Bir de iri yarı bir adamdı, direk daldı müdürün odasına. “Bu yeğenimin” dedi “kaydolması lazım” dedi. Müdür anında kaydetti. Demek böyle şeyler de oluyor. Kaydoldum ama, ondan sonra öğretmen okulu diye kazandığım yere gitmek için tekrar kayıt alındı, öğretmen okuluna verildim. Öğretmen okuluna gittim. Birinci sınıftan ikinci sınıfa geçtiğim sene öğretmen okulu

oldu öğretmen lisesi. Bunun dezavantajları çok oldu. Liseyi bitirdikten sonra iş için müracaat ediyorsun, yok, sen meslek lisesi mezunusun, buraya giremezsin. Başka bir işe şey yapıyorsun, haa sen işte, sen lise mezunu değilsin ya da meslek lisesi değil lise mezunusun. Hep bu şekilde bizi almadılar, arada kaldık. Liseyi bitirdiğim sene de zaten Eğitim Enstitüsünü istiyordum. İstememin sebebi de Eskişehir'de Eğitim Enstitüsü vardı, şimdiki Eğitim Fakülteleri. Eğitim Enstitüsüne girmek istiyordum, hani Eskişehir'de var. Dışarıda okumak, annem zorlanacak, çünkü ablamın biri dışarıda gitti okumaya. "****" Eğitim Enstitüsüne gitti okumaya. E ben de gidersem zaten pimpiriklidir annem. O zaman 1978 yılı, biliyorsunuz kargaşaların olduğu yıllar. Ya gitmek istiyorum gitmek, ama bu sefer annem üzülecek. O da beni düşünecek, acaba ne yaptı ne etti falan diye. O yüzden ben Eskişehir Eğitim Enstitüsü'nü istiyordum. Eğitim Enstitüleri de kapandı mı? Yoksa ben şeyde, İstanbul'da yabancı diller yüksek okulu vardı, puanım orayı tutuyordu. Gidip kaydolmadım. Hani İstanbul gibi kargaşanın içine gidip yaşamak da istemedim. O yıllar çok kötüydü. Böyle de olunca, yani işe girmek için de tamamen torpil gerekiyor. O zamanlar daktilo gerekiyordu. Daktilo kursuna da gittim. Çok iyi derecede daktilo aldım on parmak. Ama bir işe yaramadı. Hani torpilin yok işe giremiyorsun. Zaten girerken sen öğretmen okulu mezunusun, lise mezun değilsin diyorlardı. Veya öbür türlü söylüyorlardı. İş de olmadı. Kısmetmiş diyelim. Yani üniversite hayatım olmadı bu yüzden. Hatta girdiğim yılda, ben lise birden lise ikiye geçtiğim sene son sınıflar öğretmen olarak mezun oldu. Fakat onlardan bir dönem sonrası öğretmen lisesi olarak mezun oldu. Öğretmen mezun etmediler. Onlar için de kötü, tam gelmiş dibine mezun ettiler. Hani bir hak da iddia edemedik. Aslında içindekileri mezun etseydi iyi olurdu. Fakat şimdi öyle bir bakıyorum ki şu anda öyle bir durum olsa halk ayaklanır gibi geliyor bana. Ama biz o zamanlar yapamadık, 1978 yılı çünkü. Daha şey yani, o zamanlar öyleydi. Yani öğrenim hayatım bu şekilde bitti diyebilirim, lise hayatım bitti. Üniversiteye de olmadı. Başka şehirleri de isteyemiyorum. Eskişehir'de de okullar bazıları kapandı, ortalık şeye döndü, okullar baya kötüydü, olmadı. İşe de girmem kısmet olmadı. Bu sefer ayağıma evlilik kısmeti çıktı.

O zamanlarda mesela öğretmenlerimi severdim, bu kadın öğretmen de olur erkek öğretmen de olur. Aşk olarak değil. Sevdiğim öğretmenler oldu, çok severdim onları. Onların derslerinde daha iyi bir bağlanırdım. Öyle öğretmenlerim oldu ama aşk falan değil hiçbiri. Öyle aşk ile ilgili bir şeyim olmadı. Liseyi bitirdim. O zamanlar, diyorum ya anneye o kadar düşkünlüğümüz var ki, ben eğer biriyle arkadaş olursam, bunu bir komşu görürse, anneme söylerse, annem üzülürse ben ne halt ederim? Bu düşünceyle kimseye eyvallah etmedim. Tabi çok arkadaş teklifi... Çarşıya çıktım mı mutlaka birileri teklif eder, bir şey yapardı. Hatta bir kere bir diş doktoru bile teklif etti yani. Dişçiye gitmiştim Askeri Hastanede. Adam direk bana arkadaşlık teklif etti. Reddettim, onu da reddettim. Çoğu, hepsini reddettim. Kiminin ne olduğunu da bilmiyordum.

Hep çevre ne der? Ama bir de ben de can atmıyorum bununla arkadaşlık yapayım diye. Annem duyarsa üzülür. Bir de çevre duyarsa ben ne yaparım? O çevre baskısı çok fazlaydı o yıllarda. Ama annem bize hiç baskı yapmazdı. Mesela o zamanlar, atıyorum, yağ kuyruğu vardı, tüp kuyruğu vardı. Ben giderdim sabahdan akşama kadar kuyruklarda beklerdim. Yağ kuyruğuna girerdim. Geç de kal... annem hiç demezdi kızım nerede kaldın. Güvenirdi bana. Bilirdi bir şey yapmayacağımı. O güveni olduğu için ben de onu belki de sarsmamak için, atıyorum, bazen çarşıya tek başıma giderdim, marketten bir şeyler alınacak, annemin canı istemediği zamanlar

ben gider alışveriş yapardım. Ama direk hedefe giderdim. Öyle sağıma bakayım, soluma bakayım yok. Direkt markete mi gitcem, markete gider, kafam önümde, başım önümde giderdim alışverişini yapar gelirim. Annem hatta kızım ne çabuk geldin derdi. Çünkü direk hedefe gider gelirdim. Böyle büyüdük demek ki. Çok sorumluluk sahibiydim, öyle büyüdüm. Onun için öyle aşk meşk tersti bana yani. Ondan sonra yani hatta bu benimle evlenecek olan, adına ne diyelim? Neyse ne artık. Adını anmak istemiyorum şu anda onun. Beni görmüş birkaç defa, takip etmiş. Ekmek kuyruğunda, bayram arifesinde o zamanlar ekmek bayramda çıkmazdı. İşte annemle ablam kurban almaya gitmişti. Ben de fırında ekmek kuyruğuna girmiştim. Dört günlük ekmek alacağım çünkü. O zaman beni gördü, bana arkadaşlık teklif etti ve benim nerede oturduğumu söyledi. “Ben” dedi “seni takip ettim” dedi, “sen şurada şurada oturuyorsun” dedi. Ben de tabi bağırdım, azarladım, sen utanmıyor musun beni takip etmeye. Hatta telefon numarası verdi, hiç telefon numarasına bakmadan önünde yırttı yırttı fırlattı suratına. Yürüdüm çıktım. Bu bir iki bir iki, nerede görsem azarlıyorum, istemiyorum yani. Kim olduğunu da bilmiyorum. Ondan sonra bir gün kapıyı çaldı, geldi. Kapıyı annem açtı. Karşısına annem çıkınca “size” dedi “bir maruzatım var” dedi, “maruzatım var” dedi. Annem de korktu o yıllarda, kapıyı kapattı suratına. Bu gitmiş arkadaşlarına anlatmış. Büyüğüne falan anlatmış, o da demiş ki böyle mi gidilir? Gider demiş bir çiçek yaptırırsın, edepli edepli, akşam, yani öyle gidersin. Buna kapıyı kapatınca annem bana sordu, bunu tanıyor musun? Ne diyebilirim? Dedim böyle böyle. Çok iyi tanımıyorum, sadece dedim uzun zamandır arkamda. Ben hiç onunla şey yapmadım falan filan neyse. Aradan bir hafta geçti geçmedi, elinde bir çiçekle geldi bu sefer. Böyle gelince annem hani bir insan ev... şeyidir dedi içeri aldı, buyur etti. Geldi, söyledi, şey yaptı. Oğlum dedi, büyüklerin vardır herhalde senin dedi, onlar gelsinler dedi, kısmetse olur. Ben şimdiden bir şey diyemem dedi, daha dedi “****”le bile konuşmadım dedi. Bu gitti. Ondan sonra gel zaman git zaman tabi annesini babasını getirdi. Annem bu arada bana sordu. “Kızım” dedi “sen ne diyorsun” falan. Bu arada gelip gidiyor, annem müsaade etti. Baktı ben şeyim, ben de şöyle. A dedim bu çocuk iyi davranıyor. Baya seviyor beni, o zaman düşünemiyorum, be kadın senin de sevmen lazım. Hani onun sevmesi yeter düşüncesi vardı. 20 yaşındayım ve o fikir, ha beni seviyor, tamam, o seviyorsa olur, yeter gibi düşündüm. Ondan sonra annem de dedi bu oğlan dedi ben de dedi tuttum dedi yani. İçkisi yok, kumarı yok, gerçekten yoktu içkisi, kumarı. Sigarası da yoktu, öyle biriydi. Ama tamamen içini açıp bakamıyorsun ki bu nasıl bir şeydir diye. O üç taneye bakılır, tamam içkisi, sigara, onlar büyük bir şey, para da kazanıyor. Astsubaydı. Para da kazandığı için hani annem şey yaptı, “sen de” dedi “istiyorsan”, ama “bir düşün” dedi, “ben istiyorum diye değil” dedi annem. Tamam, düşündük, ettik. Ablamlar böyle bir “fena çocuğa benzemiyor” dedi, “bak” dedi hani “kötü bir şeyi yok” dedi falan. Böyle düşündük. Hakkaten annesi babası geldi o zaman, istendi, verildi, oldu bitti, neyse. Biz şey olduk, zaten annem o zamanlar nişanla nikah arası çok uzun olmasın, ha o zamanlar bir korku vardı, hani nişan atılırsa derler ki bak nişandan döndü bu kız. O düşünce vardı, şimdi yok. Aslında o da kötü. Döndüyse döndü, ne var bunda? Olmadı döndü. Yani o zaman toplum öyleydi. O gözle bakılırdı. Aaaa bak nişandan dönmüş, kim bilir ne oldu? Neyse, biz ondan sonra evlendik. Eskişehir’de, o Eskişehir’de görev yapıyordu o yıllarda. Tayini, ilk tayini oraya çıkmış. Biz bir yıl Eskişehir’de kaldık. Bir yıl mı, bir buçuk yıl mı? Evlendikten bir buçuk sene sonra benim bir oğlum oldu. 1982 yılı, bir oğlum oldu. Oğlum doğduktan işte iki üç ay sonra tayinimiz çıktı Mardin’e. Biz Mardin’e gittik tabi, Mardin’e tayini çıkınca, orada beş yıl kaldık. Biz evlendikten sonra hemen yüzünü gösterdi bu, ne mal olduğunu. Yani şöyle, sevgi görmemiş. Ben onu şimdi söylüyorum yani, o yıllarda çok iyi

anlamasam da şimdi anlıyorum bunu, sevgisiz büyümüş. Ondan sonra yani kendiyile barışık değil. Çok çok affedersiniz kuyruğuyla kavga eden bir tip. Karşıdakine çok saygısı yok. Benim dediğim doğru. Bunları diyen bir insan. Ve ki köküne kadar mı diyeyim, aşağıdan yukarı kadar mı diyeyim, bencil. Böyle bir insanmış. Yani ben bunu anladım ama artık evlenmiştik, düzelir, düzelir falanlarla geçiyordu. Evlendikten hemen bir iki ay sonra ben mesela anneme gidiyorum, işte annene bu kadar sık gitme. Hadi onun için bir kavga. Yaparım. Ne demek anneme gitmeyeyim? Hep de dert o, annene gitme. E sen bugün annene gittin de basit yemek onun için mi yaptın? Hep böyle şeyler. Böyle böyle geçti. Ondan sonra Mardin'e gittik. Mardin'de tamam anne yok, kimse yok, abla yok. Yalnızsın. Oğlum da çok yaramazdı. Yani uyumayan bir çocuktü. Uyumayınca zor olur tabi. Yemeğini yer ağlardı. Sabahlara kadar ben onu ayağımda sallardım uyusun diye. En ufak bir yardımı olmazdı. Ben bütün gün hayalet gibi gezerim ve onun yemeği de ayağına gelecek, hazır olacak. Sabah kahvaltısını edip gidecek, öğlen de gelip yemeğini yiyecek, akşam yemeği hazır olacak. Ama evin hiçbir işine karışmayacak, çocuk gürültü etmeyecek, ağlamayacak, bağırmayacak, bunlar. Ben bunları nasıl sağlayabilirim? O zaman da gençlik varmış da tahammül ediyordum. O yokken arkadaşına gidiyordum, evin işini ihmal etmezdim, hayır, yapardım evin işini. Çünkü temelden aldığım bir sorumluluk var. Çocuğa da bakardım, evi de temizlerdim. Hiç temizlikçi falan istemezdim. Yemeği de öğününde yapardım, ne varsa. Ama memnun olmazdı. Her zaman yemeğin ya yağı eksiktir ona göre ya tuzu eksiktir ya soğuktur ya sıcaktır, bir şey vardır onun için. Yani ben bakardım, işte o zaman da gençlik var, gene orada da lojmanda oturuyorduk, hayatım lojmanlarda geçti herhalde. Komşular, karı koca, bakardım, Askeriyenin gazino dediğimiz bir çay bahçesi vardı, akşamları oraya giderlerdi. Biz de yok. Akşam geldi mi yemeği yedi mi bakardım uyumuş. Öyle gezelim, tozalım yok. Ha evin ihtiyaçlarını gider alırdı. Pirinç mi eksik, bulgur mu eksik, onları yapardı. Ama bu yetmiyor. Gençsin, azıcık gezip tozmak istiyorsun, bu yok. Bende de çocuk küçük, Mardin'deyiz, gidip gezemiyorsun, yapamıyorsun yani olmuyor. Çocuk arabası var, merdivenden nasıl indireceğim, ben onu indirirken çocuk kimin yanında oturacak. Bir de zaman da yetmiyordu. Ancak evin işiyle haşır neşir oluyordum. Ne var ki orada herkes gurbette olduğu için komşuluk güzeldi. Arkadaşlarla birbirimize gider gelirdik, şey yapardık, öyle geçti. Ama inanın o tarihlerde bile eve gelmesini istemezdim. Zaman içinde, ha ben ilk zamanlar bir sevgi vardı ufacak. Ama o onu hemen çürüttü. O birazcık bir adım atsaydı o sevgi giderdi yani, ama yapmadı bunu. Zamanla sevgiyi çürüttü. Olan sevgiyi çürüttü. Yani Mardin'de beş yıl kaldık. Yılda bir kere anneme gelirdim. 11 ay onu çeker... şey yapardım, arzularım. İşte yıl dönse de işte gitsem de falan filan, giderdim bir 20 gün falan kalırdım. Ama o benimle geldiği zaman mutlaka bir zılgıt çıkarır ortalığı birbirine katardı. Oturuyoruz kahvaltıda, bir şey söylerdi, herkes gözlerini kaçırırdı. Ben bu sefer başladım onu götürmemeye. Ona sen gelme, ben giderim derdim, o da gelmezdi. Zaten onun bir aylık izini olduğu için, mesela birazını kamp yerinde geçirir, birazını annesinin yanında geçirirdi. Belki de onun da işine geliyordu, benim de işime geliyordu. Onu götürmek istemezdim çünkü ortalığı birbirine katar, bir şeyi bir pislik çıkarırdı yani. Ondan sonra çocuklar büyüdü. Çocuklarla, yani tamam arada bir beş dakika belki bir iki bahçeye çıkarmıştır. Beş dakika bir ya oynamıştır ya oynamamıştır. O kadar çocuklarla ilgisi. Yani çocuklarla çok fazla ilgisi olmadığı için çocuklar da zaman içinde babaya bir şey anlatmamaya başladılar. Yani küçüklüğünden beri hep ben çocuklarla işte haşır neşirim. Ondan sonra, haaa, okula kayıtları o yaptırırdı. Erkek ya baba ya o gidip yapacak. Bunun arkası yok ama. Bu çocuk okulda psikolojisi düzgün mü? Bu çocuğun bir ihtiyacı var mı? Yok, o sadece işe gider gelir. Ha, bu arada tamam kötü alışkanlığı yok, sigara

içmez, bilmem ne yapmaz. İşten eve evden işe gider gelir, o tamam. Ama herkes aynı. Sen bir bak çocuğunun bir ihtiyacı var mı? Karşıla yani bunu. Sırf para değil. Çocukla bir oyun kur ben mutfaktayken. Veya o gün anne mutfakta bulaşık yıkıyorsa atıyorum, matematik ödevine sen yardım et. Yok, o kendi dünyasında. Çocuklar okula başlar her şeyleriyle ben ilgilenirim. Çocuğun defteri mi eksilmiş, ben gider alırım. Çocuklar, Mardin'deyken ben birdenbire çocukları büyüttüm. Mardin'de biz beş yıl kaldık ya, dördüncü yılında bir oğlum daha oldu. Bunlar tamam, güzel yani hani ben daha çok çocuk iki kardeş olsun, birbirine destek olsun, yarın ben hayatta olmam, bunlar kardeş olsun, hani kendi kardeşlerim aklıma geliyor. Bizim güzel bir kardeşliğimiz var çünkü. Bunların da olsun diye kardeş istedim. Yoksa evlilik güzel gittiği için değil. Bir kardeş daha oldu. Tabi abi kardeşi biraz kıskandı. Ben bu eğitimi nereden aldığımı da bilmiyorum, içimden geliyor herhalde. Baktım çocuk onu kıskanıyor. Hatta hastaneden getirdik küçük oğlum. Emzik var, bir baktım ki delinmiş emzik. E bunu delse delse abi deler. O da dört yaşında daha, araları dört yaş. Ondan sonra hiç çaktırmadım. Aaaa dedim, yaramaza bak dedim, emziğini delmiş, abisine diyorum. Tüh tüh tüh tüh, ne yapacağım ben şimdi? Neyse başka emzik vereyim ona dedim. Abiye döndüm, oğlum sen de emzik ister misin? "İsterim" dedi. Tuttum bir emzik de ona verdim. Akşama kadar o emziği emdi, kardeş de var ya, kendinde de olacak. Akşama kadar emdi emdi, akşam bir baktım ki emzik parçalanmış tavana atıyor. Bitti kıskançlık. Bir daha, yani bir kere daha oldu. Gene daha kırkı çıkmamış çocuğun. Ben mutfaktayım. Oğluma dedim ki kardeşin ne yapıyor? Bir şey yapmıyor, ben orada yatıyordu üstüne yastık koydum dedi. Üstüne yastık koymuş. Gittim ki çocuğun üstünde yastık. Aldım yastığı, oğluma dedim ki bak dedim, yastık dedim böyle konmaz. Böyle yanına koy ki karyoladan hani, böyle yanına konur bebeğin dedim, böyle üstüne konmaz dedim. Ona da demiyorum, desem sen kıskandın daha beter olacak. Ve ondan sonra kardeşine gerçekten kardeş oldu. Ağladı mı benden önce o koşuyordu. Güzel bir kardeşliği oldu, abilik yaptı ona. İnanın bazen işim oluyordu, nolur, nolur oğlum, kardeşine beş dakika bak da şu bulaşığı yıkayayım. Bakardı. Oyuncak verirdi, bir şey yapardı. Yapardı yani. Bu iki kardeş öyle büyüdü. Ondan sonra bizim Mardin'den Ordu, Perşembe'ye çıktı tayinimiz. Ben oraya tayini hiç istemiyordum, şöyle istemiyordum. Mardin şark görünüyor. Şarktan sonra Batı'ya gitme şansınız var. Perşembe 'de Batı görünüyor. Ama ben daha çok böyle hani Batı deyince, İzmir'dir, Kütahya'dır... "****" çalıştığı için her yere gidemiyor. İşte Kütahya, Eskişehir, İzmir, bu şehirler var. Hani dedim en azından bir Kütahya olsun. Ama o belgeyi de ben doldurmuyorum ki! Sen, arkadaşının biri Perşembe'yi övmüş ona, Ordu Perşembe. Rutubetin içi. Burası çok güzel, yeşillik filan, o da inanmış, ilk tercih yerine Perşembe'yi yazmış. Ondan sonra geldi, Perşembe'yi ikinci sıraya, üçüncü sıraya yazdım dedi. Fakat sonradan yalanını yakaladım ben onun. Bir ara bana dedi ki işte biz burada beş yıl kalan, ilk tercih yerine gidiyor dedi. Tayin çıktıktan sonra dedim ki sen niye gitmedin? Madem ilk yere Kütahya yazdın, sen niye gitmedin, üçüncü tercih yerine yazdın? Demek ki dedim var bunda bir şey. Evet dedi, ben dedi böyle böyle yaptım dedi. Yazıklar olsun sana dedim. Arkadaşı övdü ya Perşembe'yi, güzel falan diye oraya gidiyor. Halbuki benim amacım çocuklar, çocuğun biri ilkokula başlayacak, hani Batı'da başlasın. Niye ben, Mardin hani o zaman daha bir şey yerd, daha mahrum bir yerd. Bir market yoktu. Daha mahrum bir yerden niye ben imkânım varsa gitmiyorum. Kalktık biz gittik oraya. Mecbur gidiyorsun. Görev yeri, hadi oraya gittik. Perşembe çok küçük bir yer. Bilmiyorum, gördünüz mü? Ordu zaten küçük, Perşembe daha küçük. Bir de çok rutubet, güneş görmeyen bir yer. Haritada bir dikkat ederseniz böyle birazcık hani şeyde kalan bir yer, böyle güneşi görmeyecek gibi kalan bir yer. Burada dokuz yıl kaldık. Dokuz yılda tabi çocuklar okula başladı,

biri ilkokulu bitirdi. Okudular yani, okula gittiler. Ama bu okulları döneminde ben hem anayım hem babayım. Çocuklar babayla şeyleri yok yani. Mesela geliyor, anne, matematikten beş aldım. Babaya yok bir şey. Babaya söylenmiyor bile. Ondan sonra ben her şey... ama ben de ders çalıştırıyordum onları. Hadi oğlum, hatta ilkokuldayken, oğlum bugün ne öğrendin bana da öğretsene. O yaştaki çocuk, küçük ya, ben de öğreteceğim diye sevinçle öğretiyor. Aaaa, biz bunu görmedik bana bir öğretsene diyordum, bakıyordum öğrenmiş mi? Tamam öğrenmiş. Böyle böyle, ondan sonra bilmediği şeyi sorardı bana zaten. Babaya sormuyor, o babayı bilmez. O moda geldi çocuklar. Bir de baba, oğlum şimdi işim var, bir işi de yok. Ondan sonra çocuk okuldan gelir ve okula... müstakil bir evimiz vardı Perşembe'de, öyle bir evde oturduk. Oranın evleri hep öyledir zaten, iki katlı müstakil bir ev. Orada lojmana girememiştik hemen, puan yetmemişti. Kirada oturduk. Müstakil bir evimiz vardı. Çocukları kapıdan yolcu ederim, gözden kaybolana kadar el sallardım ona. Bunlar da bana sallarlardı. Böyle giderler. Onları şeyde, moralleri düzgün gitsin okula diye, başarılı olsunlar diye. Eve gelirler, yavrum geldiniz mi? Hadi ne öğrendiniz bana da anlatın. Bütün işimi ona göre ayarlardım. Saat üçte gelecekler, benim hiçbir işim olmamalı o saatte. Ve hakkaten yapardım. Oğlum acıktınız mı? Oğlum bir şey hazırlayayım size, şunu yapayım, bunu yapayım. Ama yerine göre de diktatör bir anneydim. Hayırlarım kesinlikle evet olmazdı. Mesela bir şey söyledim. Anne işte bunu bana alır mısın ya da şöyle bir şey yapalım mı? O anda evet ya da hayır demeyeceksem bu soruyu bana beş dakika sonra sor derdim. Giderdi, beş dakika sonra gelirdi. Ondan sonra ben ya evet ya hayır derdim. Ve hayır dediysem de çırpınmazdı, evet, olsun deyip giderdi. Ve biliyor anne ona evete dönmeyecek, kesinlikle dönmezdim. Bir şeye hayır dediysem giderdi, anne, anne diye ağlamazdı da. O hayırdır, bitmiştir. Evetse zaten evettir. Ama evetse de onu yapardım. Mesela bazen derlerdi, anne bizi işte markete götür, bize bisküvi al. Çok severlerdi böyle şeyleri. Yapardım. Ama işte siz de derslerinizi bitirin, tamam ben sizi götürüreceğim. Bitti. Benim işim de olsa elimi sıyırırdım, onları götürürdüm dedikleri yere. Bu güven de vardı. Ama kesinlikle hayırım evet olmamıştır. Olmadı yani, bunu da bilirdi. Ve bahçede oynarken ben, oğlum üç yaşındaydı, ben ona bir ders verdim. Ömür boyu da sürdü bu. Bahçede oynuyor, Mardin'deyiz daha. Lojmanın bahçesinde oynuyor ve baktığım zaman görüyorum bunu, arkadaşıyla oynuyor. Öğlen oldu yemek yiyecek, pencereyi açtım çağırdım. Gel oğlum dedim yemek yiyeceksin, yemeğin hazır. Arkadaşı dürttü, gitme. Arkadaşı ondan bir yaş büyük. Bana bir yaptı, gelmeyeceğim. Ben dedim ki o zaman ben geliyorum. Camı kapattım, gittim, birinci kattı ev. Gittim onu aldım, elinden tuttum, eve getirdim. Dövmek falan yok. Oturdu yemeğini yemeğe, yedirdim yemeğini. Ben dedi yatıp uyuyacağım dedi, gene bahçeye çıkacağım de mi dedi. Hayır dedim. O bahçeye çıkanlar annesinin sözünü dinleyen çocuklar. Hem de yemeğini yediriyorum. Öyle bağırarak yok, sakın sakın anlatıyorum. Ondan sonra dedi çıkacağım. Hayır dedim sen bugün cezalısın. Ben çağırdığım zaman eve gelmedin. O bahçeye çıkanlar annesini dinleyen çocuklar. Neyse yemeğini yedi, hakkaten yattı, uyudu, kalktı, ben dedi bahçeye çıkacağım. Hayır sen cezalısın. Çünkü ben, bastırarak üstüne söylüyorum, ben çağırdığım zaman gelmedin. O gün evi başıma yıktı, üç yaşındaki çocuk. Salondan bağıyor. Ben de masanın örtüsünü çekerim. Çekiyor. Ben de yastıkları yere atarım. Böyle söylüyor ki ben geleyim, hiç müdahale etmedim. Biraz sonra bir geldi, böyle kendine zarar yapacak bir şey var mı diye. Ama baktım yok, tamam. Ondan sonra, en sonunda yere yattı, ben de kafamı yere vururum. Gene benden cevap yok. Ondan sonra kafasını bir kere vurdu, ondan sonra baktı acıyor, bir daha vurmadı. Bizim akşama kadar vaktimiz böyle geçti. Ondan sonra babası eve geldi, eyvah dedim ya yüz bulursa bu adamdan. Kapıda

hemen söyledim, bu oğlan dedim cezalı. Buna yüz verirsen sen bilirsin dedim. Tamam dedi o da. O zaten hani çocuğu dışarı çıkaracak adam değildi. Ondan sonra, o da böyle yaptı, oğlum dışarı çıkmıyor musun? Yok, ben cezalıyım. Annem bana ceza verdi. E cezan ne? E annem çağırdığında ben... biliyor, cezasını biliyor çocuk yani, tamam, o gün öyle geçti. Ama akşama kadar evde ne yastık minderi kaldı ne masa örtüsü kaldı, hepsi yerlerde. Ben de bunu dağıtırim, ben... yaptı. Hiç yapma da demedim. Ama dışarı çıkmadı. Ondan sonra arada bir onu cama götürüyorum, birinci kat ya. Bak, annesini dinleyen çocuklar dışarıda ne güzel oynuyor, sen de dinleseydin sen de oynardın. Akşamı ettik. Gece yatarken, anne ben yarın dışarı çıkacak mıyım? Yarın çıkacaksın dedim, cezan bitti. Ama bir daha ben çağırdığımda beni dinlemez gelmezsen cezan daha büyük olur dedim. Şimdi hadi uyu, ben sana bir hikâye anlatayım uyu dedim. Hikayemi de anlattım, uyudu. O oldu. Ve çocuk üniversitedeyken hala bana giderken diyor ki, ben işte dışarı çıkıyorum, saat altıda gelebilirim. Tamam oğlum, geç geleceksen bana şimdi söyle. Üniversite öğrencisi böyle yaptı bana. Ondan sonra bisiklete biner, oğlum kaçta gelirsin? Anne beşte falan gelirim. Bak dedim, beş yetmiyorsa beş buçuk yap bunu, ama şimdi yap. Yok yok beşte gelirim. Hakikaten saat beşte benim zil çalardı. Bu ders ona baya bir ders olmuş. Hani ağaç yaşken eğilir ya. Kimi anneleri ben görüyorum, camı açıyor, oğluuum eve gel. Çocuk, gelmeyeceğim. Gelmezsen seni gebertirim. Ama ortada bir şey yok, gebertme falan yok. Ders yok, çocuk bildiğini okuyor. Ders vermiyorlar çocuğa. Onun için faturası farklı oluyor. E şimdi zamane çocukları değil. O zaman da onların çocukluğunda da vardı. Sen de bir şeyler yapacaksın. Acımayacaksın. O anda bazı şeyler, sevmek ayrı, bunu yapmak ayrı. Ben öyle diyorum.

Eskişehir'deydik o zaman, Eskişehir'deydik. Hava hastanesinde doğum yaptım. İşte doğum sancısı tuttu, neyse bir taksiye bindik, gittik. Ondan sonra gittim ben doğuma, odaya. Bir tek ben varım doğum yapmayan, öbürleri yapmış yatıyor. Onları kıskandım. Ay dedim ne güzel doğum yapmışlar yatıyorlar. Bir de ben yapsam diye aklımdan geçti. Ben öğlen gibi gittim, akşama doğum oldu. İlk çocuk, biraz daha sancısı fazla oluyor ya. Neyse, o zaman öyle bir şey hatırlıyorum. Ondan sonra işte akşama doğru doğdu. Tabi o zamanlar ultrasyon yok. Çocuk tamamen erkek mi kız mı o anda görüyorsun. Ondan sonra, erkek oldu. Ama benim aklımdan hep erkek çocuğu geçiyordu, erkek olacak diyordum. Yani çok erkeği istediğim için değil. Aslında ben kız çocuğunu şöyle istiyordum. Annemin komşularından görüyordum, erkek çocukları anneye çok, anneyi, okumuyor, kötü şeyler yapıyor, anneyi üzüyor. Hep böyle görmüştüm erkek çocuklarını ve erkek çocuğundan neredeyse nefret ediyordum. Erkek çocuğu istemiyordum ama diyordum ki ben erkek olacak o. Bu erkek, kız değil. Öyle bir şey yapışmıştı bana. Hakikaten erkek oldu. Ondan sonra yani müjdeyi veriyor ebe, ben sevinmiyorum. Sanki biliyordum gibi, hani şimdi müjde artık olmaz, herkes önceden biliyor, o zaman bilinmiyordu. Ben biliyordum onu zaten gibilerinden. Böyle. Ondan sonra doğdu falan. Fakat ne yazık ki o gün o kadar çok doğum olmuş ki beşik kalmamış. Oğluma, zavallı çocuğuma bir tane serum masasını, beşik haline getirmişler getirdiler bana, önüme koydular. Tabi o anda kimse yok yanımda. İnşallah ağlamaz, inşallah ağlamaz diye sabahı ettik. Akşam doğmuştu, çünkü sabah Allahtan yorgunluktan uyumuş o da. Babası bizi hastaneye bırakıp gitmiş hemen. Ortada yok. Çocuk doğdu baba yok. Ondan sonra gece ta 11 miydi, 12 miydi, bir miydi hatırlamıyorum, gelmiş. Bana demez mi uyumuşum kalmışım. Bu nasıl bir baba? İlk çocuğu. İnsan hastane kapısında oturur. Ama o zamanlar belliymiş yani nasıl bir baba olduğu. Ya o zaman sevinmişim, yani çocuk doğdu, bakıyordum, ay diyordum ben doğum, hani doğum yaptığım için bir

sevinmiştim. Hani kurtuldum, bak çocuğumu kucağıma aldım falan, ay bu benim mi falan gibilerinden öyle bir sevinmiştim. Ondan sonra ah dedim, ben seni çok güzel büyüteceğim, sevgiyle büyüteceğim. Bunu söyledim ben çocuğuma, ben seni sevgiyle büyüteceğim falan diye böyle şey yaptım yani. Böyle bir şey oldu bende. Tabi sevindim, ilk çocuğum. Ama işte babanın öyle davranması, biraz insanı ister istemez, tek başına seviniyorsun, o sevinmiyor, sen tek başına seviniyorsun. Hep böyle oldu zaten. Bu çocuk doğduğunda da çocuk okulu kazandığında da çocuk sınıfta beş aldığına da hep böyle, ben yalnız sevindim. Ama o gün, işte ondan sonra tabi ertesi sabah geldi bizi hastaneden almaya, onun görevi, hani erkeklik görevi diyeyim ona, yoksa... ondan dolayı yaptı. Hatta doğumdan bir gün evvel, o hala benim içimde yer etmiştir. Bir, nasıl olduysa bir yürüyüşe çıktık. Pastanenin önünden geçiyoruz, ay dedim ne güzel baklava. Bir tane alalım dedim, bir tane iki tane neyse yani. Ne yapacaksın baklavayı dedi, boş ver. Hamileyim, al bir tane. Yani yarım kilo alman gerekmiyor, paran yoktur iki tane alırsın. O kadar da mı yok. Yok değildir yani, vardır onun parası. Almadı. O hala benim içimde derttir. Ve onu yıllarca söyledim ona. Nasıl yaptım ben onu? Yaptın işte, yapıldı yani, yapmayacaksın o anda. Ve hamilelik boyunca bir kere bir şey istedim. Ben ondan zaten hayatım boyunca bir şey istemedim. Bir kere istemişim sana hamileyim ve arada bir sancı geliyor, belli doğuracağım, belki akşama doğuracağım yani, öyle. Ama almadı. Eve geldik. Öyle yani, öyle bir hatıram da var şeyken. Yani hamileliğim çok güzel geçmedi benim. Çünkü devamlı itiş kakış, yani hiçbir şey bulamazsa şu niye burada duruyor diye kavga ediyor. Bir şey buluyor yani. Ya da affedersin, buraya bir kuş pislik yapsa niye burada der, niye görmedin, niye silmedin. Yani kavga edecek bir şey buluyor. Ömrü öyle onun. Ondan sonra işte ikinci çocuk, ikinci çocukta, haaaa, öyle bir götürdü ki, hastaneye gittiğimizde çocuk geliyordu artık. Yani ikinci çocuk olduğu için daha çabuk doğuyor, o yüzden öyle oldu. Mardin'deyiz o zaman, Mardin devlet hastanesi için doktor yok, ebelerin eline kalmışız. Hani ebelerin eline kalmak kötü bir şey değil. Neyse ki bir tanıdık ebe vardı, lojmandaydı o zaman. O bir hafta önceden geldi, bir bakayım dedi hani doğumu normal mi diye. Yoksa da şimdiden Diyarbakır'a gidin dedi. Normal dedi, bir hafta içinde olur falan, neyse normalmiş, onun için kaldık Mardin'de. Burada tesadüfen o bayan nöbetçiymiş, doğumu yaptırdı. Ama hastane, ocak ayı, hastane buz gibi. Ben yattım titriyorum, o bebek dişleri, onun dişi yok titriyor ama. Arkadaşlarının ne kadar mantosu varsa getirdi üzerimizi örttü. Sabahı zor ettik, sabahleyin çıktık zaten. Öbür oğlan da evde yalnız. Gecenin bir vaktidir doğuma gittik, dört yaşındaki oğlanı evde bıraktık. O, neyse babası beni bıraktı, kendi eve gitti. Oğlan evde çünkü. Ondan sonra sabahleyin onu da almış geldi. Bebek kundakta ya, böyle baktı baktı, böyle bir tuhaf oldu. Bak dedim kardeşin. Hatta kundağın içine de bir tane de çikolata getirdi ona, hani öyle yaparlar ya. Bak dedim bunu da sana getirmiş, al falan. Aldı, sevindi. Oğlum niye öyle bakıyorsun? Ama dedi kardeşimin elleri yok galiba dedi. Kundakta ya. Yok yavrum dedim, üşümesin diye onun kollarını sardık biz dedim, var, evde göstereceğim ben sana dedim. O zaman sevindi. Böyle bir şey yaşamıştık yani. Onun doğumu da öyle. Haaaa, ikinci oğlum da ben hep oğlan, oğlan olacak derdim. Hiç kız aklımdan geçmiyor, Allah dedirtiyor herhalde. Onda da ultrason yok. Hatta onda da ebe oğlan oldu dedi. Mardin'deyiz, oğlana o kadar düşkün ki onlar. Ben o da mı oğlan demişim. Yani ondan sonra yatıyorum, yanımda bir bayan yatıyor ve annesi, kayınvalidesi geldi. Bana böyle yaptı: Senin neyin oldu? Dedim oğlum oldu. Başka çocuğun var mı? He var dedim. O kız mı? O da oğlan. Ay ne güzel dedi. Benim gelin bir tane oğlan doğuramadı. O da kız doğurmuş. Mardinliler, oralar hani Güney Doğu falan çok düşkünder oğlan çocuğuna. Böyle bir şey yaşadım. Ay nasıl üzüldüm o zaman. Hani sanki övünüyormuşum gibi,

iki tane oğlum var, onun yok. O gelin kim bilir neler yaşadı ondan sonra. Halbuki onun elinde olan bir şey değil ki. Ben marifetimden dolayı mı iki tane oğlan doğurdum? Hayır. Onu öyle zannediyorlar. Değil.

Hayatım değişti, yetiştiremiyorum. Ondan sonra bana yardımcı olan yok, hele bir de ilk hamilelikte altıncı aydan sonra tayin çıktı, Mardin'e gittik ya, tamamen yalnız kaldım. İlk zamanlar Eskişehir'deydim, annem gene ufak tefek yardımcı oluyordu. Bir sıkıştığım zaman ona soruyordum, yapıyordu, yardım ediyordu. Hadi sen beş dakika yat, ben bakarım diyordu. Destekti en azından. Ama Mardin'e geldim, altı aylık daha oğlan. Baya boşluğa düştüm. Bir de hırçın bir çocuktuk. Yani çok zorlandım. Onu yatırdığım zaman hüngür hüngür ağladığımı bilirim. Sen ne yaramaz çocuksun, bana yaptığın bu mu? Yani aslında başka şeylere belki kızıyorum da çocuktan, hırs almak değil, üzülüyorum sadece, yapamıyorum. Beş dakika fırsatım yok, aynaya bakmaya vaktim yok. Bir de huysuz olunca, gece uyumuyor, gündüz durmuyor. Bütün evin işi bende. Bir de huysuz bir kocan. Gel de baş et. Gene de kimseye belli etmezdim evdeki. Evdeki orada kalırdı, arkadaşlarla konuşur, ben eve gelirdim. Hiç dışarıya bir şey yapmazdım. Ama kendimden giderdi demek ki. Gençlik gitti, gençlik gitti tabi böyle. Ama Allahtan çok dirençliydim. Kendime bir şeyler, meşguliyet bulurdum. Çocuklarla ilgilenirdim. Onlar benim şeyim oldu artık, onlarla zaman geçirmeye başladım. Her şeylerini ben karşılıyorum, ben yapıyorum. Babaları sadece gelir işte peynirini yedirdin mi, bilmem neyini yedirdin mi? He he yedirdim, yedirmesem de yedirdim derdim, çünkü harp olacak. Eğer desem ki bugün yedirmedim, işte, ooooo kıyametin büyüğü kopar. Söyle gitsin yedi diye. Ondan sonra başladım böyle demeye, çarem yok çünkü. O onu şey yaptı yani. Ondan sonra, Perşembe'deyiz. Çocuklar tabi okula başladı, okula gidiyor. Ondan sonra öbür oğlum da okula başladı. Bunlar beraber gidiyorlar, geliyorlar. Ve büyük oğlum baya abilik yapıyordu kardeşine. Ona destek, ona dedim zaten, bak bu daha ilkokul, anasınıfı işte, daha anasınıfı, sen dedim üçte dörttesin. Kardeşini okuldan almadan eve gelmeyeceksin. Beraber geleceksiniz. Yalnız gelmek yok dedim. Yaptı. O giderdi sınıfından onu alırmış, ondan sonra gelirlerdi. Beraber gelirlerdi beraber giderlerdi.

Kötü bir yol vardı. Şöyle atıyorum, böyle ağaçlık, dere gibi, Perşembe küçük yer ya, dere, ormanlık yer çoktu. Kestirmeydi. İstemezdim oradan gelmelerini. Buradan geldiğinizi görmeyeceğim derdim. Çünkü oradan gelirlerse atıyorum sol taraftan çıkacaklar, cadde tarafından gelirlerse sağ taraftan çıkacaklar. Bir gün gelmediler oradan, yasakladım orayı. Hani oradan gelmelerini istemiyorum, çünkü sessiz bir yol. Ana caddeden geleceksiniz, beş dakika geç gelin. Oradan gelirlerdi hep. Abi çok destekti kardeşe. Abilik yaptı yani, o da çok sorumluydu. Ve her sabah bunların bir sorumluluğu vardı. Sabah gidilecek eve ekmek alınacak. Akşam da çöp dökülecek ya da akşam günün bir saati o çöp dökülecek. Oğlum yaptı, "hiç sevmediğim şey çöp dökmek." Hiç cevap vermezdim. Bu da yaşı da birinci sınıfa gidiyor daha, ama görevi her sabah ekmek alacak. Bir gün sabah kalktım ki odada kıyamet kopuyor. O diyor ben gitmem, o diyor ben gitmem, ki yani o zaman büyük oğlum ikinci sınıfta, öbürü de daha beş altı yaşında bir şey yani, küçük olan. Ondan sonra dedim kavganız ne? Bu diyor ki ben ekmeğe dün gittim, bu gitsin. O diyor ben bugün gitmeyeceğim. Durdum durdum, dedim ki, bu ekmek 15 dakika içinde eve gelecek. Kim giderse gitsin, nasıl hallederseniz halledin, ama ekmeği 15 dakika içinde getirin dedim ve çıktım odadan. Bir baktım aralarında anlaşmışlar. İşte iki gün ben gideceğim iki gün sen gideceksin gibi, artık ne yaptılarsa. Bir baktım küçük oğlum giyinmiş gidiyor, aldı geldi ekmeği. O oldu, bir daha böyle ekmek kavgası yok yani. Sırası gelen bir bakardım, sabahleyin

ben kalkardım kahvaltı hazırlamaya, baktım biri giyiniyor, demek sıra onda, gidiyor. Ekmeği alır gelirdi. Ve bana ekmeği de bize yakın bir bakkal, makkal yok, Perşembe küçük yer. Lojmana yakın bir yerde kirada oturuyorduk. Lojmanın kantininden gidip alıyorlar ama en azından 10 dakika sürecek bir yol, 10 dakika da geliş 20 dakika. Lojmandaki arkadaşlar bana derdi ki ay ne güzel, senin çocukların ekmek almaya geliyor, biz merdivenden indirip aldırıyoruz. Ama bunun bir öncesi var. Bir günde olmuyor bunlar. Daha bu kadarken vereceksin dersini, yoksa baş edemezsin. Ben çünkü o dersi verirken küçükken, eyvah dedim, bu anda bana gelmeyeceğim diyen çocuk 15-20 yaşında ne der. O zaman o dersi verdim. Zaman zaman ders verdim. Arkadaşlar öyle deyince yani bir şey de diyemiyorum. Hani yapın yani bir şey siz de. Git demekle olmuyor, sorumluluk vereceksin. Ve yaparlardı bunu hiç sorun yaşamazdım. Bazen para üstüyle şunu alalım mı derlerdi, tabi alın derdim, ona da esnek davranırdım yani, hayır demezdim öyle şeylere. Böyle, harçlıkları biter benden isterler, okulda, atıyorum bir gezi olur bana söylerler. Her şeyi ben hallederim. Gezi mi olacak? Tamam oğlum gidin. Babanın haberi bile olmaz. Çocuk geziye gitmiş, bilmem nereye gitmiş. Okulda mı gezide mi haberi yok. Çocuk geliyor ama geziden mi geldi okuldan mı geldi sormuyor bile. Baba işten eve geliyor, öyle bir kahve kültürü yoktu adamın. Şimdi onu da yalan söyleyemem yani. İşten evine gelirdi. Onların belirli dört beş günde bir nöbetleri olurdu. Ama nöbet tuttuktan sonra iki gün istirahati vardı. İki gün evde olurdu. Yap evin işini yok. Eli de çok ağırdı. Şuraya bir çivi çak desem bütün evde ne kadar çivi var, ne kadar pense var, ne kadar çekiç var bir dökülür. Ama onu oraya koyar, bir bakar orada olmayanı yok, oraya koyar onu. Ondan sonra bir dinleneyim der oturur. O çiviler, çekiçler yerde serili. O çivi çakılır ama benim ömrümden ömür gider. Tayin olur bütün evin eşyasını ben toparlarım. Öyle bir toparlarım ki eve gelsen demezsin ki bu ev taşınıyor. Topladığım kolileri bir köşeye koyarım ve üstlerinde yazılıdır ne olduğu. Bütün evin işini ben yaparım. Yani evi ben toplarım her şeyiyle. O bir tek evden eve nakliyatı bulur, hadi onu da ben bulurum da onu da o buluyordu nasılsa. Böyle. Nerde kalmıştık? Ha Perşembe'deyiz daha.

Gündelik yaşam da hep aynı, yani değişen fazla bir şey olmadı. İşte hani çocuklara endeksli diyeyim. İşte onlar okula gidiyor, ben evin işini hallediyorum, çarşı işi varsa yapıyorum. Onlar gelince, onlar gelince iş bırakmıyorum, okuldan geldiği zaman onu dersiyile ilgileneceğim. Okulu nasıl geçti, ne yaptı, bir şey mi oldu? Bunları öğrenmek için tamamını onlara bırakıyordum o zamanı. Onlar da bunu biliyorlardı. Geldikleri zaman anlatırlardı. Bir o anlat..., oğlum ne olur tek tek anlat. Önce ben anlatacağım. Neyse sıraya, onu da sıraya koyardık. İşte bugün öğretmen böyle dedi, bugün öğretmen böyle dedi, bugün ben böyle yaptım. Arada bir de gider öğretmenlerinden durumunu sorardım. Hani tamam çocuk matematikten beş alır ama sınıfta nasıl durumu? Kavgacı mı? Hırçın mı? Bunlar daha önemliydi benim için. Yoksa ben biliyorum, oğlum beş almış. Tamam. Fen Bilgisinden de beş almış. Bunlar değil esas. Tamam onlar da önemli ama öbürü de çok önemli bana. Arkadaşlarıyla geçiniyor mu? Bir hırçınlık yapıyor mu? Bunları öğrenmeye giderdim öğretmenlerinden. Hiçbir sorun yaşamazdık. Sadece birinci sınıfa başladığı zaman büyük oğlum, ana sınıfında biraz öğretmeni çok serbest miydi neydi, birinci sınıfa başladığında önündeki kızın saçını çekiymiş devamlı. Ben okul açıldıktan bir 10 gün sonra gittim öğretmenine. Dedi, aaaaa dedi, şu çocuk mu sizin oğlunuz? Evet dedim. Aman Allah, aman Allah dedi. Dedim ne yaptı? Dedi hiç sınıfta durmuyor dedi. Devamlı dedi önündeki arkadaşının saçını çekiyor, arkadake bir şey söylüyor, onun kalemıraşını alıyor, onun bir şeyisini yapıyor. Hiç rahat durmuyor sınıfta. Önce bir hayret ettim, ama sonra

dedim herhalde bu ana sınıfında biraz öğretmen gevşekti. Hani çocuklar küçük diye rahat mı bıraktı artık sınıf içinde bilemiyorum tabii. Tamam dedim, ben evde gereken şeyi yapacağım dedim, siz de öğretmenisiniz dedim, gerekeni yapın dedim. Geldim eve, oğluma güzellikle, bak dedim sen artık ana sınıfında değilsin, abi oldun, bir de onu pohpohluyorum. Böyle şeyler sana yakışmaz dedim. Bir de ben gideceğim, öğretmenin denden şikâyet edecek dedim, ben çok üzüleceğim dedim o zaman. Bunları yapma dedim. Evde yaparsın dedim, evde oynarsın ama dedim sınıfta, orası okul dedim. Okulda öğretmenin dinlemezsen çöpçü bile olamazsın. Hani o lafı derken hani okuyamazsın anlamında dedim. Kafasında yer etti ama buna ara sıra söyledim. Bir defa söyleyip çekilmedim. Ondan sonra başladı onunla ilgili hikayeler anlatmaya. İşte öğretmenin dinlemeyen, sınıfta yaramazlık yapan çocuğun hikayesini kendi kafamdan uydurarak ona anlatıyordum. Ondan sonra, 15-20 gün sonra gittiğimde öğretmeni dedi ki, yok dedi, o gitti başka biri geldi dedi. O oldu. Öğrencilik hayatında odur, hepsi odur yani. Ondan sonra bir daha beni üzsün, bir laf gelsin, bir söz gelsin, olmadı. Küçük kardeş de abiyi örnek aldığı için onda hiç öyle bir şey yaşamadım. O abiyi çok örnek aldı. Abi çünkü planlı çalışırdı. İşte hafta sonları, cumartesi sabahı sekizde kalkcam, sekiz buçukta kahvaltı etcem, böyle kendine göre bir plan. Şu kadar çalışcam, 10'u 20 geçe çizgi film seyretcem falan filan. Böyle bir plan. Kardeş de ona uydu. Ve ben geceden bir bakardım, çocuk sabah, cumartesi sabahı sekiz buçukta kahvaltı yazmış. Benim kalkmam lazım. Ve ben kalkar onun kahvaltısını hazırlardım, bir bakardım ki saat sekiz buçuk geldi mutfağa. Ve bu çocuk daha atıyorum ortaokulda. Öyle başladı, öyle gitti. Planlıydı.

Yani benim hayatımda değişen çok fazla bir şey olmadı ama şöyle, erkek çocuğu oldum olmadım hani böyle hep anneye zarar verir, okumaz, kötü olur, işte gece onu sokaklardan toplarsın, hep o model vardı erkek çocuğu olarak. Kardeşim de az çok öyleydi çünkü, bir de annemin komşuları da öyleydi. Kardeşim çok olmasa da biraz vardı yani. Annemim arkadaşlarının erkek çocukları falan, hep böyle duyardım muhabbet sırasında. Çok korkardım, okumayacaklar, başıma şey olacaklar diye. Onun için hep onlara böyle destek olmaya çalışırdım. İfade bir işte siz okumazsanız şöyle olur, okumak zorundasınız falan filan diye devamlı. Bir de çalışmalarına destek olurum. İşte çalışılacak konularınızda ben size yardımcı olurum filan diye. İyi niyetli yaklaşırdım. Öyle kavgayla hadi otur çalış değil. Güzelce böyle onlara şey yaparak, onlar da hakaten beni üzmeden çalıştılar, okudular.

Perşembe'de dokuz yıl kaldık. Dokuz yıl kaldığımızda benim oğlum şeydeydi, ortaokulu bitirmiş, lise 1'i de, lise 1'i de Ordu'da okudu lise 1'i. Şey şöyle. O zamanlar süper Lise vardı, Öğretmen Liseleri vardı, işte atıyorum Fen Lisesi, şu bu falan vardı. Ortaokuldan sonra benim büyük oğlum Askeri Okula girmek istedi, bir santim boydan elendi, gidemedi, çok üzüldü. Odasında kapandı. O üzülmüce ben daha çok üzüldüm. Ama biliyorum, yani önünü görüyorum çocuğun. Oğlum dedim senin önün açık. Sen şimdi kazanamadıysan başka bir okula gidersen, üniversiteyi kazanırsın, sen yeter ki çalış. Bunun böyle destekledim, şey yaptım. O zaman Ordu'da yeni Fen Lisesi açılıyordu. O yıl da, ha, oğlum dedim, bak dedim Fen Lisesi yeni açıldı, senin puanın da uygun. İstersen ben gideyim görüşeyim. Hayır dedi, ben Fen Lisesini istemem dedi. Ne yapcam feni dedi. Ancak dedi liseyi bitiririm ben dedi. İstemiyor, feni sevmiyor. Tamam, bitirdim orada. Ondan sonra, o zamanlar Süper Liseye mi göndersek, Öğretmen Lisesine mi göndersek, bir bocalama oldu. Ondan sonra, dedim ki Öğretmen Lisesine gitsin. Bir de dile ağırlıklıydı bu çocuk, anladım. Öğretmen Lisesine giderse, yarın dedim işte dil bölümünü seçerse, burada İngilizce

görecek falan filan, böyle bir kendi kendime bir şeyler tasarladım. Öğretmen Lisesine yazdırdık biz bunu, Ordu'ya gitti. Ama inanın, öbür yıl bizim tayinimizin çıkacağını biliyorduk. Bir yıl Ordu'da Öğretmen Lisesinde okudu. Ama ikinci yıl başka yerde okuyacak, o belli, tayin çıkacak çünkü. Kendi kendimize gittik, ha, hakkaten tayin çıkmıştı. Bu çocuğu acaba, Merzifon'a çıkmıştı, Merzifon'da Öğretmen Lisesi yok, Amasya'da var. Amasya'ya da günlük gidip gelmesi sorun. Ondan sonra Çorum'da var. Çorum'a giderse yatılı okumak zorunda. Acaba dedik Merzifon'a yakın Ladik'te, oralara falan mı götürsek? Gittik Ladik Öğretmen Lisesine. O da çok komik bir hatıra. Gittim, tamam, okul böyle. Eşim de geldi oraya, arabayla gidiyoruz çünkü. Diyorum ya erkek ya öyle şeylere gidiyor. Ondan sonra oturduk, muavin miydi, görevli biriydi, bir öğretmen mi müdür mü onu bilemeyeceğim. Oturduk konuşuyoruz. Başladı işte öğretmen olan bey, buranın öğrencileri dedi, öğrencileri dedi çok şanslı dedi. İşte 10 tane ineğimiz var, 30 tane tavuğumuz var. Çocuklar her gün kahvaltıda yumurta yiyor, inek sütü içiyor. Aa dedim, bu adam ne anlatıyor? İşte böyle, işte atıyorum biz dedi, çocuklar dedi hep dedi et yer dedi, hiç dedi etten süttten eksik etmeyiz, bakın dedi zaten dedi bahçede dedi tavuklarımız bilmem ne, çocuk çiftliğe mi gidiyor, kendi içimden öyle söyledim. Ama baba dedi aaaa ne kadar güzel dedi. Ondan sonra ben böyle yaptım, eğitimi nasıl? Hani öğretmenleri nasıl? Benim için önemli olan budur dedim. Hani bir matematik öğretmeninden memnun musunuz? Böyle konuya girdim. Valla dedi, açıkçası dedi, buraya gelen öğretmen dedi, 15-20 gün sonra dedi, bir yolunu buluyor dedi, tayinini yaptırıyor dedi. O konuda dedi öğretmen sor..., Allahtan söyledi. Kendi kendime dedim ki bu çocuk dedim buraya yumurta yemeğe mi geliyor? Eğitim almaya, lise iki, lise üç önemli bir dönem. Ondan sonra tamam teşekkür ettik, dışarı çıktık. Eşim bana demez mi ay dedi ne güzel dedi, buraya mı yazdırsak yoksa dedi. Dedim bence seni buraya gönderelim dedim. Bu çocuk buraya dedim et süt yemeğe mi geliyor, eğitim almaya mı geliyor? Hayır dedim, kesinlikle burası olmaz dedim. Yürü. Oğlum pek şey yapamıyor, daha o küçük hani bizim gibi düşünemiyor. Ondan sonra orayı ben kafadan sildim. Merzifon'a da tayinimiz çıktı, okulundan da almak istemiyoruz. Biraz artıları vardı çünkü öğretmen lisesinin o zamanlar. Üniversiteye girerken Eğitim Fakültesine girerse, işte atıyorum, puanda biraz şey oluyordu yani, bir öncelik gibi, az bir şey de olsa. Ondan sonra en sonunda biz bu çocuğu *** Öğretmen Lisesine. Oraya da gittim. Orası iyiydi, normal bir okuldu. Eğitim falan iyi bir okuldu yani. Oraya yatılı olarak verdik ama. Hafta sonları geliyor Merzifon'a, bir saat arası. Tabi o zaman bocaladı, hatta bazen sitem bile eder, anne beni niye oraya..., oğlum elimizden ne, nereye verseydim? Düz liseye mi verseydim? Düz lisede biraz daha haşin çocuklar vardı, hala öyledir yani. Onun içinde okumasını istemedim. Hani öğretmen lisesi biraz daha hani, puanla gelmiş oraya. Ondan olduğu için çocuklar biraz daha efendiler de. Okulunu değiştirmek istemedim, ona da öyle söyledim. Oğlum dedim ben senin iyiliğin için, yoksa ben senden ayrı kalmak mı istedim sanıyorsun? Hakkaten değil. Arada bir geldim ziyaretine. Bir okul toplantısı olur, hadiiii ben giderim. Öbür oğlan ortaokulda, ona anahtarı veririm. Oğlum işte öğlende gelersen bak yemeğin burada, ye. Ona da ayrı bir şey yapardım. O da öyle şey, öyle öyle yani. Ama nereye kaçacağımı bilmediğim günler olmuştur. Şöyle mesela, biri okuldan gelecek, biri bilmem ne yapacak, ona mı yapacam, ben başka bir tarafa, mesela çarşıdan alınacak bir şey vardır, oğlan okuldan gelecektir, onun dersi vardır. Hepsini ayarlamaya çalışırdım. Bu yani nereye kaçacağım dediğim şey bunlar. Hepsini de hallederdi. Hatta oğlum ***'da okurken bile veli toplantısı oldu, ben gittim. Öbür oğlan öğlende yemeğe gelecek işte, oğlum bak eve gelince işte, ama ısıt..., ısıtmayacak yemek yapmıştım ki ocağı yakmasın, halbuki yapar yani. Bak bunları yememezlik yapma. Ondan sonra giderken de kapıyı kitle, ona bir ders

veririm. Cep telefonu yok ki arayıp sorasın. Ona da öyle, ama güveniyorum yani, yapar. Böyle. Ama böyle en ufak hatalarında ders verirdim. Çok güzel bir arkadaştım, onu söylüyorlar ve her şeylerini anlatırlardı. Küçük oğlum orta sonda. Parmakla gösterilen bir çocuktur. Kıyafetinden, başarılıydı da. Başarılı bir çocuktur. Bir gün bakıyorum gelişine, biliyorum o saatte gelecek, bir baktım geliyor. Aaaa bir baktım yaka bir yerde paça bir yerde. Okulun son günleri. Ceket omuzunda, kravat böyle inmiş, hani tipik orta okul öğrencileri olur ya. Ondan sonra dedim bunun bir ders alması lazım. Geldi kapıyı çaldı. Gözden bakar gibi yaptım ve aynen şunu söyledim. Oğlum, ben seni bu kıyafetle okula göndermedim. Sana kapıyı açamam. Güzelce kravatını tak, ceketini giy, sonra kapıyı çal. Bu kadar. Baktı kapı açılmıyor, çocuk kravatını taktı kapının önünde, ceketini giydi, sonra zile bastı. Şimdi gir dedim. Bir daha böyle gelersen bu eve girme şansın da olmaz dedim. Bu şans vermeme sana dedim. Şimdi gir içeri dedim. O konu bitti ya, ondan sonra tamam. Şey sürmedi yani, küslük sürmedi. Gene o acıktıysa ona, atıyorum tost yaptım verdim eline. Ne olduysa okulda anlattı, güldük, o da konuyu öğrendi, bitti onun için. Aldı o dersi. Bir daha da o kravat hep boynunda geldi. Haziran sıcağı, ceket üstünde. Kesinlikle çıkarmadı. Bir kere de hep derdim ki, oğlum en azından giderken hani bir düzenleri olsun, yatağınızı toplayın da gidin. İyi kötü ben arkalarından gene düzeltiyorum. Ama bir sorumluluk olsun çocuklarda diye. Bir gün tam postallarını, ayakkabılarını giyiyor, bir de ipli. Yatağını topladın mı dedim. Ay unuttum. Çıkar postallarını git yatağını topla. Anne servis kaçıyor. Bana ne dedim, o senin sorunun. O yatağı toplayacaktın sen dedim. Ben kahvaltını hazırlarken o yatak toplanacaktı dedim. Şimdi git topla dedim. Çıkarttı o ayakkabılarını, gitti yatağını topladı. Ama tabii ne kadar topladıysa. Ondan sonra geldi, ayakkabılarını giydi, çantasını aldı, nasıl gidiyor. Servisini kaçırırsa yandı, okul biraz uzak çünkü. Servisle gidiyor. Böyle dersler verirdim. Ondan sonra bir daha o ikilenmiyor. Kahvaltıya oturmadan ben yatağımı topladım mı diye bakıyordu. Ufak tefek dersler. Yani hani şimdi bakıyorum, iyi miydi, kötü müydü? Bence kötü değildi yaptıklarım, kötü şeyler yapmadım.

Merzifon'da işte benim hayatım hep aynı şekildeydi. Evin bütün yükü benim omuzlarımda. Çarşıya mı gidilecek, pazara mı gidilecek, çocuk okula mı gidecek. Atıyorum bir şey mi oldu, ben tamir ederim. Bunları yapardım. İnanın, sabahleyin o gidiyordu yedi buçukta, kapıyı ona kapattığım zaman ohhh diyordum şöyle bir, akşama kadar rahatım. Rahatım da bir sürü iş bekliyor, onlar benim gözüme gelmiyordu. İş nedir ki? Yalamadan yutuyorum ben onları.

Perşembe daha küçüktü, Merzifon biraz daha büyüktü. Hatta ben oraya geldiğim zaman, aaaaaa dedim, burada Emlak Bankası varmış diye sokağın ortasında bağırdığımı biliyorum. Böyle bir tepki yaptığımı biliyorum. Merzifon çok küçüktür. Şu anda bile nüfusu 7.000 falan. Çok küçük bir yerdi. Kırsal, yani caddede bir defa gittin bir defa geldin mi bakarlardı bu niye iki defa gitti diye. Merzifon biraz daha büyüktü. Büyük bir ilçeydi yani, orada biraz daha rahattım. Yani şöyle, diyorum ya o işe gittikten sonra akşama kadar ben hayatımı yaşıyordum diyebilirim. Tamam, bütün i..., o işleri görmüyorum ben. Yemek yapılacakmış, çocuk okuldan gelecekmiş, çamaşır yıkanacakmış, bulaşık yıkanacakmış. O zamanlar bulaşık makinesi falan da daha yoktu. Çamaşır makinalarımız öbürlerindendi, otomatik değildi daha. Ama inanın bunlar gözüme gelmiyordu. Ben huzur arıyordum, yok. O öyle bir adamdı ki, bir şeye kızardı, gelir sana bağırdı, senden acısını alırdı. Atıyorum diyelim ki bir bankaya gitti, bu hep sürdü, bankada işi ya yerinde gitmedi, yarına kaldı. Eve bir gelinir, anahtar fırlar girdiği gibi, kavga, bir döğüş. Ne oluyor? Bir şey olmuyor. Ama bana

gösteriyor tepkisini. İşte sen, affedersin, sen de karı olaydın, yani buna kadar geliyordu. Ortada bir şey yok benim yaptığım. Böyle bir hayat sürdürdüm ben bu adamla. Sırf çocuk, işte çocuklar adam olsun diye hep onlara destek oldum bu sefer. Aman onların psikolojisi bozulmasın, onları da şey yapmayalım, onlar aptal mı? seziyor çocuklar, çocuk sezer yani. Çocuk bir zaman sonra o lafı bana dediyse bir şeyler sezmiş yani zamanında.

İşte ondan sonra, evet, oğlum üniversite sınavlarına girecek. Küçüğüm de orta okul bitiriyor o sene. Biri liseyi bitiriyor, biri orta okulu bitiriyor. Bana dediler ki, anne biz okulda boşa zaman geçiriyoruz, bize rapor alsana. “Ciddi misin oğlum?” Tamam bana bir iş verildi. Ondan sonra rapor alacağım ama nasıl almam, nasıl yapmam lazım diye. Önce dedim bir babasına söyleyeyim, becerebiliyorsa becersin, beceremiyorsa ben yapacağım yani, yaparım. Tamam dedi, ben izin alıp onlara rapor alırım. Benim bir arkadaşım var. Ondan sonra ertesi gün dedim ki ne oldu dedim, alabildin mi rapor? Yok ya dedi, raporu vermediği gibi beni de azarladı doktor. Kim bilir doktora nasıl konuştu, onu Allah bilir. Ona tamam dedim, bu iş bana kaldı. Yukarıda bir komşu vardı, sağlık personeliydi o. Direk adama telefon açtım. Dedim böyle böyle, bir bildiğiniz bir doktor var mı dedim, durum böyle böyle. Aaaaa dedi, bu akşam dedi o nöbetçi dedi. Hemen onu arayayım dedi, gidin dedi, verir size rapor dedi. Tamam. Aldım ikisini de düştüm yollara. Ondan sonra, o gün de eşim nöbetçi, evde değil. Belki evde olsaydı dur derdi ben gideyim. Gene yüzüne gözüne bulaştırırdı, o ayrı konu. Ondan sonra ben gittim hastaneye. Doktor bizi bir karşıladı. Demez mi kaç gün istiyorsunuz? Ben ne diyeceğimi şaşırdım. Hani fazla, 10 gün. Bir 10 gün ona, bir 10 gün ona biz aldık geldik. Tamam, 10 gün rapor, nasıl seviniyor çocuklar. Ondan sonra bu rapor bitti, gittiler okula. Ondan sonra bir daha istiyor. Yani okulda çok eğitim olmuyor sene sonunda, bunlar da çalışmak için, hakaten çalışıyorlar yani. Ondan sonra dedim oğlum daha ihtiyacınız var mı rapora? Anne vallaha var dediler, keşke bir 5-6 gün daha olsa. Tamam oğlum, ben onu halledeceğim. Gittim, doktora gittim, dedim böyle böyle. Çocukların hiçbir rahatsızlığı yok. Bizim sıkıntımız, çocuklar okulda zaman kaybediyorlar, ders çalışmıyorlar. Biri üniversiteye hazırlanıyor, biri işte orta okuldan sonraki sınavlara. Tamam dedi, ben onlara vereceğim rapor dedi. Böyle çocuklara verilmez mi dedi. Ona soruyor sen ne olmak istiyorsun, ona soruyor sen ne olmak istiyorsun diye bir muhabbet etti onlarla. O da raporu verdi, o da yedi gün mü verdi, geçmiş gün unuttum, 10 gün olabilir gene. Bunlara yetti. Ondan sonra zaten okullar mı kapandı, bir şeyler oldu ki yetti yani ki çalışan çocuklardı. Hatta ara sınıflarda dershanelerden %50, %75 gibi bir şey olurdu. Bir gün bir baktım ki benim oğluma babası odaya girmiş, oğlum, çocuk beş dakika mola vermiş. O da o anda işten geliyor, oğlum çalış, sonra böyle adam olmazsın. Ey ya rabbim, ama çocuk buna öyle bir kızmış ki, ne yapmış biliyor musunuz? Askeri kimliğinden babasının adını kazımış. Onu yok etmiş orada. Kendinin de fotoğrafta gözlerini oymuş. Hani bunu psikoloğa sormalı, yani tamam, babayı siliyor hayatından, bu o demek. İsmi kazıyor böyle. Kendi gözlerini niye öyle kazıdı, onu bilemiyorum. Ay ben buna bir üzüldüm, bir üzüldüm. Oğlum dedim sen çalışıyorsun, baban yorgun geldi de şöyle de böyle de, onun dediğine bak..., gene kötülemiyorum hani babasıdır diye. Senin çalıştığını ben biliyorum. Siz dedim, zaten dedim oğlum, hani %50'ye, %75'e şey yapmasanız da biz sizi dershaneye göndereceğiz. O ne demek ya? Ben yüzde yüz kazanacağım dedi, ne %50'si. %50 falan değil, ben tamamını dedi, %100 kazanacağım burs şeyini dedi. Oğlum dedim hani kazanamazsan da ben sana güveniyorum yaparsın diye. Ondan sonra bunlar hakikaten çalışan çocuklardı, planlı çocuklardı ve ben onlar çalışırken evde elektrik süpürgesi çalıştırmazdım. Dikkatleri

de..., ayrı bir oda verdim onlara. Çalışırlardı, ondan sonra da hakikaten de %100'ü kazandılar, ikisi de %100 kazandı, yok, biri %75 kazandı yanlış söylemeyeyim, biri %75, biri %100 kazandı dershaneyi. Aferin falan, sırtlarını sıvazladım. Çalıştıkları için başarılılardı, hani çok zeki çocuklar değildi. Ama çalışırlardı. Çalıştıkları için hiç beni üzmeden tıkr tıkr sınıflarını geçtiler, hiç ara vermeden üniversiteyi kazandılar yani, böyle. Ve o yıl büyük oğlum şeyi kazandı, İngilizce Öğretmenliğini kazandı. Küçük oğlum da hem Anadolu Lisesini kazandı hem Askeri Liseyi kazandı. Başka da bir şey yoktu. Bunların ikisini de kazandı. Askeri Lise, Askeri Lise derken "****" Askeri Lisesini de kazandı "****" Lisesini de kazandı. İkisini de kazandı. Biz onda da bir karar verdik. Dedik hani karacıdır, ailesiyle oraya da gider buraya da gider. "****" Askeri Lisesi, orayı kazandı. O da yani baya üstlerde kazandı, 50. Kazandı, yani üst şeylerde kazandı. Nasıl seviniyor? Ama 13 yaşında. Ben 13 yaşında gurbete onu gönderdim, çocuğumu. Gitti. Okula gönderdim, baktım dudakları titriyor. Arada bir tabi ziyaretine şey yaptım. Ama çok küçük. Bana telefon ediyor, anne işte çorabım yırtıldı, ne yapayım? Yani bunu bile bana soruyor daha, çok küçüktü daha. 13 yaşı nedir ki gurbete gitmesi için? Ama o da disiplinli büyüdüğü için korkmuyordum, Askeri Liseye uyar diyordum. Disiplinli büyüdü çünkü. Öyle gece yarısı sokaklarda gezmek, yok öyle bir şey. Belirli saatte eve gelecek. Saat kaç dediyse o saatte gelmek zorunda eve. Öyle büyüdüğü için hakikaten zorluk çekmedi. O Askeri Liseye gitti, öbürü ... şeye gitti. Ben bir gün gittim, ranzalarını bomboş gördüm. Başladım ağlamaya orada. İkisi uçup gitti. Ama nasıl ağlıyorum. Bunlar nasıl gitti diyorum, ne zaman büyüdüler bunlar? Hani artık o yuvadan uçmuş gibi oluyor. Çünkü ondan sonra odur budur, devam eder gider, eve tamam gelir gene ama devamlı kalma olmuyor artık. Ben orada bir boşaldım, ama bir yandan da hani okudukları için seviniyorum, o ayrı bir şey. O günü hiç unutmam. O ranza gözümün önünde hala durur. İkisi de yok. Hep yani onları sıvazladım sırtlarını, üstlerini örterdim, uyurlardı. O gün yok. O oldu zaten. Ondan sonra tamam, yaz tatillerine gelir giderler ama tabi ki okul da uzun sürüyor, okuldalar. Ondan sonra oğlum, büyük oğlum, kardeşi Askeri Liseyi kazandı, onun içinde şey kalmıştı. Dedim ya kazanamadı şey yaptı. O da üniversitede birinci sınıfta, yok, ikinci sınıfta okurken okula bir ilan gelmiş. İşte Ankara ili içinde okuyan, İngilizce bölümünde okuyan öğrenciye ihtiyaç vardır diye *** Kuvvetleri'nde. Öğrenci alacak, kendi yetiştirip kendi yerlerine tayin edecek. Ve aynı broşür şeylere de gitmiş, Askeri Birliklere de gitmiş. Bu broşürü gören direk benim eşime koşmuş, bak bu senin oğluna yarar diye. Bizim oğlan çoktan öğrenmiş onu. Akşam telefon ettik, şey yaptık, benim haberim var, öğrendim dedi. Girdi o sınava. Mülakatı kazandı. Ve ondan sonra Askeriyenin adına okudu ama "****" gitti geldi. Fakat üniformayla gidip geldi. Ve mezun olduktan sonra direk onu şeye verdiler, İzmir "****"de. Oraya verdiler, hala da orada görev yapar. Küçük oğlum Askeri Liseyi, işte orda dört sene okudu. Tabi yoğuruldu, pişti, şey oldu. İlk zamanlar baya bocaladı. Biz o zaman Merzifon'dayız, arada bir gidip geliyorum. Yani en ufak bir şeyde beni arıyor. Bir gün okulda para toplamışlar, vermiş parasını, parası kalmamış. Beni arıyor, anne, işte 10 liram kaldı. Okul şu kadar para istedi, parayı ona verdim de benim 10 liram var da ben ne yapayım, hafta sonu, ben ne yapayım? O zamanlar daha bankalarda matikler de çok yok. Daha gündemde değildi o kadar, hani matikle para göndereyim oradan alsın. Ey ya rabbim, bu çocuk ne yapsın? İdare edeceksin artık. Ben sana pazartesi günü parayı göndereceğim. Böyle.

Babaanne, dede beni hiç sevmedi. Çocukları sevmedi. Onun sevdiği bir tek kızı, oğlu vardı, onları severdi. Bizimki torun değildi onun gözünde. O, yani o ayrı bir hikâye. Ama sevmezdi. Yani biz Mardin'den giderdik, kadın yemek pişirmezdi. Ben

çocuğuma portakalla ekmek yedirdiğimi bilirim. Sevmedi hiç. Yani bir şey de yapmadım halbuki. Ben hiç ona böyle kötü davranmış bir kul değilimdir, yapmadım yani. Ama beni sevmedi, çocukları da sevmedi. Hiçbir zaman şey yapmadı yani.

Evlenirken, oğlan evleneceğim demiş, onlar da evet demek zorunda kalmışlar. Bu şöyle, yani beni sevmemesinin sebebi, hani daha çok böyle bazı kırsal kesimdeki anneler oğluna hiçbir gelini yakıştırmaz. Oğlu çok üsttür, hiçbir gelin ona yakışmaz. Bu böyle gördü bunu, ondan. Hiç, yani tamam benimle konuşur eder ama bir şeyi yoktu, sevgi, onun çocuklarına da sevgisi yoktu zaten. Benim eşim de yani sevgisiz büyümüş. Zaten onlardan hep bunlar kaynaklandı. Sevgisiz büyümüş. Ailede sevgi yok, devamlı harp var. Yani ondan kaynaklanıyor. Ve tabi çocuklar da zaman içinde babaanneye, dedeye ona göre şey yaptılar. Halen mesela benim oğlum İzmir'de olduğu halde gitmezdi babaannesine. E çünkü, yani gitti evlendi, bunlar hemen çocuk istemediler, benim oğlum, evlendikten sonra. Hayatımızı yaşayalım, tabi, onların hayatı. Ben onlara demem çocuğunuz olsun. Ama bu bir kere dedenin ölümünde gittiler. Hani kadın bayramda yalnız kalmasın diye bir gittiler. Orada, direk benim kayınvalidem, benim gelinime diyor ki senin daha çocuğun yok mu? E bunu duyan bir daha gelir mi? Ya böyle şeyler hep. Böyle sevgisizlikler, cahillik mi desem, bunlar. Ama ne cahiller var sevgi öne çıkıyor yani. Bunda çıkmıyor.

Başka? Çocuklar gittikten sonra, tabi yani onların evdeki yükleri benim omuzlarımdan biraz da olsa düştü. Ama ben seviniyordum yani, ama bu sefer de benim, inşallah okur, inşallah bir terslik çıkıp hani okuldan şey yapılmaz. Hani dayanamazsa okuldan gönderiyorlar çocuğu, yapamadı diye. Hani bunlar şeyi vardı. Öbürü gurbette. Ay acaba parası yetti mi? Acaba şöyle oldu mu? Böyle oldu mu? Şimdi evden uzak, acaba dersini çalışır mı? Annesin, ne kadar olsa düşünürsün. Bunlar vardı, ama tabi ki bir rahatlama oldu, ama şöyle. Bir dönem eşim dedi, ay dedi, çocuklar gitti dedi, bir tek elimde sen kaldın dedi. Senin kıymetini bilmem lazım dedi. Tamam, bunu dedi ama, yok, icraatta bir şey yok. Şey de aynı, yani, atıyorum, mesela kahvaltıda bana dedi ki şu böreği ye. Ben de dedim ki ay çok doydum, valla onu yiyemem, o kalsın, akşam yerim, yarın yerim. Koptu bir kıyamet. Ya da kıyamet kopmasa da soğuk artık. O andan itibaren biz küseriz. En az bir hafta küsüz. Bir hafta sonra belki barışır. Ondan sonra, atıyorum, başka bir şey bahane olur. Bir hafta da onun için. Biz küsüz. Diyorum ya, biz haftanın bir günü barışsak dört günü küsüzdür. Genelde hayat böyleydi bizim evde. Soğuk harp, çoğunlukla soğuk harp. Arada bağıрма çağırma, onlar da tabi tuzu biberi mi desem ne desem. Bunlar oluyordu tabi. Böyle geçiyordu. Ondan sonra mesela onun pek insanlarla ilişkisi yoktu. Hani akşam bir komşuya gideyim, bugün bilmem nereye gideyim, yok. Ben ama arkadaşlarla görüşürüm. Bir gittim apartmanda gün kurarım ben, gelir giderim, şey yaparım. Onu tanırım, bunu tanırım, anladın mı? Benim arkadaşlarım olurdu. Onun yok. Mesela bir akşam oturmamız yoktu bizim. Hani bir arkadaşım olsun, bir şey olsun, sevmezdi. Ay kim gelecek, rahatımı bozacak. Rahatı bozulacak beyefendinin. Dört bacağını uzatamayacak. Halbuki yorulan benim. Hani çay getir, yanına bir şey yapıyorsun ister istemez. Onun rahatı kaçıyor ama. Devamlı böyle geçti yani zaman. Hani çok, dediğim gibi sabah o işe gitti mi kapıyı kapatırdım, eve, çocuklar da oh derdim şöyle bir, akşama kadar, hele nöbetçiye akşam da gelmiyor. Sevgiyi bırakmadı. Gerçekten sevgi bırakmadı. Aldı götürdü hepsini. Düşün, sen çok sevdiğin bir arkadaşın bile olsa aynı evde yaşıyorsun. Devamlı kavga dövüş, bir aşağılama. Sen ne yaparsın? Sevgi kalır mı? Kalmaz. Bir de mecbur yaşıyorsun. Haaa, ben o zaman, belki o zamanlar boşanabilirdim, ama çok zorluk çekerdim. İki çocuk başımda. Para yok pul

yok, ev yok bark yok. Gelirdim anneme sığınırdım. Tamam, annem kanatlarını açardı ama ben mağdur olurum, o mağdur olmazdı. Tutardı biriyle daha evlenirdi. Onun hayatı devam ederdi. Çok çok çocuklar için iki kuruş nafaka verirdi. O rezil olmazdı, gençti çünkü. Ben hani bir daha evlenmeyi düşünmeyeceğim için birazcık bocalardım. Ha gene biraz olurdu belki ama şu anki rahatım olmayabilirdi. Hani para olmadan ev alamazsın. Nerden alıyorsun? O zaman işte hayat böyle geçti. Dediğim gibi, bana desen ki güzel bir anını anlat onunla, yok. Yok yani. Haaa, yaz tatillerinde mesela giderdik, bir askeri kamp olsun, 10 gün, beş gün, neyse giderdik onunla. Ama huzursuzluk yapardı hep, huzursuzluk çıkarırdı. Atıyorum, orada çocuk yemek alacak diyelim. Makarnanın yanına bir de pilav aldı mesela. Sen hiç düşünmüyorsun, bu makarnayla doyardın da bu pilavı niye aldın da böyle bir şey çıkarırdı. Yani böyle huzursuzluklar çıkarırdı. Bunlar da yetiyor zaten insanın itici olmasına yetiyor yani. Tamamen itici yaptı kendini. Ondan sonra mesela, evet, çocuklar kahvaltıda beraber kahvaltı etmezdi. Onu da şöyle. Sabah biz acıktık derlerdi, onu bekleyemeyiz. Ben de hazırlardım yerlerdi. O ne zaman kalkarsa biz kahvaltımızı ederdik. Çocuklar bir gün beraber kahvaltı etmemiştir. Tercih etmezdi ve bu kadardı daha. Ben yiyeceğim yemeğimi, kahvaltımı derdi. Akşam yemeği de öyle. Ancak beraber yediğimiz yemekler, mesela anında pişen şeyler olur ya böyle, mesela bir balık kızartmasıdır. Hani önceden yap..., onlardır bir tek, onları da mecbur oldukları için. Yiyip kalkarlardı. Mümkün olduğu kadar babayla şeylerini kesmişlerdi. Ha şöyle, baba direk onlara kaba kuvvet gösterdiği falan, ondan değil, gösterdiği de olurdu. Ama esas onlarla arkadaş olmazdı. Çocuk onu ister, çocuk onu ister, ama yapmıyordu. Çocuklar da ondan geri çekiliyordu, çünkü parayı bile benden istiyorlardı. Halbuki parayı kazanan baba ve benden istiyor çocuk. Ondan hiçbir şey istemezlerdi ve ben de istemiyordum son zamanlarda. Hatta bana diyor ki bak gidelim sana bir, atıyorum, şunu alalım. İstemem, var benim. Son bir iki sene ben bu moda girmiştım. Annemin vefatından sonra bu moda girdim. İstemiyorum. Şuraya gidelim, istemiyorum. Çarşıya, çarşıya falan da istemiyorum gitmek. Yani o hale getirdi beni, o hale getirdi. Yoksa çocuklar gitmiş, ne kadar güzel. Elele, kol kola gideyim, yok. Bir de aşırı cimri, cimri. Şöyle, mesela atıyorum, bu börek pişecek, buna en kaliteli peyniri alır. Susamı bile gider en kalitelisini alır. Ama dışarıda bir bardak çay içmez. Veya bir sinemaya gitmez, onlar boşadır, o paralar onun gözünde. Veya dışarda yemek yemez. Orada çok para harcanır. Malzemeyi alayım, ekmek pişirsin evde yiyelim. Ama insan biraz hani dışarda arada bir istiyor. Hala yapıyoruz onu, bunda bir şey yok. Yapmaz, kesinlikle yapmaz. Ya Altınoluk'tayız. Dedim ya Aydın'a geleceğiz. Sabah evden eve nakliyat gelecek. Eşyaların hepsi toplanmış. Yıl 2016. Şey dönemi, şu 15 Temmuz harekâtı vardı, o ay yani, Temmuz ayı. Onunla alakası yok da konunun. Ondan sonra ben tabi her şeyi hazırlamışım bitmiş. Sadece dolapta üç tane yumurta kalmış. Onu da icabında bir yere koyar götürürüm, buzdolabında. Akşama ne yiyeceğiz dedi. Valla dedim, her şeyi kaldırdım ben dedim, ne bulursak onu yeriz dedim. Dolapta üç tane yumurta var, menemen yap da yiyelim. Ay dedim, ben nasıl yapacağım dedim, hani salçayı bile, hani atıyorum, domates, tamam bir tane var, yağı kaldırmışım. Yağı kaldırmak da kolay değildir. Şeyleri eve mi götüreceğiz, dışardan bir şey mi alacağız, yok dedi, menemen yaparsın yeriz dedi. Zaten dedi, kaç gündür dedi, et de yemiyoruz dedi. Artık menemenle idare ederiz, bir de idare ediyor. Sesimi çıkarsam, bir şey söylesem iyice canım sıkılacak. Tamam dedim. Tuttum koliyi açtım, yağı çıkardım. Atıyorum, ne lazımsa menemene. Menemeni yaptım, oturdu yedi. Böyle. Halbuki o gün bir biziz. Gel gidelim şurada bir pide yiyelim, bir de hem şöyle Altınoluk'u bir gezer geliriz. Yok, bunlar yok. Hiç yapmadı bunları.

Merzifon'dan sonra tayinimiz bizim Ankara'ya çıktı. O da zaten Merzifon Şark görüldüğü için Batı'ya gitme şansımız var. Fakat o zaman benim oğlum "****"de okuyordu. Tayin formuna oğlumun kimliğini ilişti. Oğlum burada okuduğu için ben Ankara'yı istiyorum, aksi takdirde tayin istemiyorum. Çünkü Ankara olmazsa, atıyorum, başka büyük bir şehir olursa bizim işimize yaramaz. Ankara bari dedim olsun, büyük oğlan yanımızda olur. Yurttan kurtulur dedik. Ondan sonra tamam, Ankara'ya çıktı tayinimiz. Ankara'ya çıktı, ama ikinci yılda bu sefer oğlum, bu şey dedim ya, Askeriyede bir şans doğdu, ona müracaat etti, o da gitti mi Askeriyeye. O da Askeriyenin adına okuyacak ya, o da eve gelemiyor. Sadece hafta sonu geliyordu. Ya *** dersi yoksa eve gelebiliyordu. Ama akşam belirli bir saatte gitmek zorunda. Biz ama Ankara'yı öyle istedik. Öyle. Ankara'dayken de Ankara'da biz bir zaman sivil evde oturduk. Hemen lojmana gitmedik, Etimesgut'ta oturduk. Evet, Etimesgut'ta oturduk bir tek. Ondan sonra da lojman sıramız gelince Yenimahalle'de lojmanlara taşındık. Dört sene dışarda oturduk. Dört mü? Yok, beş sene dışarıda oturduk. Beş sene de lojmanda oturduk. Bu dışarda oturduğumuz sürece tabi ben yalnızım. O işe gidip geliyor. Benim hayatım daha kolaylaştı. Hani çocuklar eve gelecek sıkıntısı yok. Sadece onların bir gurbet şeyi var. Onlar da artık yapılacak bir şey yok. Telefonlar, o zaman az çok telefonlar devreye girmişti. Büyük oğlum az çok yanımda sayılırdı yani. O dersi olmasa da atıyorum, pazartesi günleri sabah dersi yoktu üniversitede. Bir bakardım gelmiş, kahvaltıya gelirdi bana. Sorardı, babam yok mu? Bir gün önceden. Pazar günü evde ya, babam yarın işe gidiyor mu derdi bana çaktırmadan, bir de bana çaktırmıyor. Yok oğlum, işe gidecek. Gelirdi. Eğer o, o gün evdeyse gelmiyor, direk üniversiteye gidiyordu. Gelirdi, sabah gelir, o da gelecek diye ben de ona sevdiği şeyleri yapardım. Önüne indiririm, biz konuşa, konuşa, konuşa, kahvaltıda muhabbet ede ede öğleni bulurduk. Ondan sonra giderdi. Ondan sonra biz Ankara'dayken, tabi benim, dört sene sonra benim küçük oğlum "****"ya geldi. Orada okuyacak çünkü. Yanımda sayılır, hafta sonu geliyor, gidiyor. İyi, hoşuma gitti tabi onun gidip gelmesi. Hafta sonu ancak geliyor. Gelir hafta sonu, bana anlatır. Anne pazartesi günü böyle oldu, salı günü böyle oldu, çarşamba günü..., hepsini anlatıyor. Hem yemek yiyor hem anlatıyor. Ondan sonra, biraz sonra baba gelir mutfağa. E oğlum, haftan nasıl geçti? İyi. Bu kadar. Arkası yok. Bekler ki o mutfaktan çıksın, bana devam etsin anlatmaya. O biraz sonra çıkar. Yüz bulamıyor çıkıyor artık. Çocuklar büyüdü ya, artık şeyi geçmiyor biraz da. Çıkar gider içeri. Oğlan gene dillenir. Anlatır anlatır, bir gün şöyle yaptık, arkadaşım böyle dedi de bilmem ne yaptı da. Ondan sonra lafı biter artık. Ama noktasına virgülüne kadar bana anlatırdı okulda ne yaptığını. Bir haftalık rapor veriyor. Böyleydi, benim çocuklarla ilişkim çok güzeldi. Çok güzeldi. Ondan sonra işte gider gelir, şey yapar. Son senemizde o emekli oldu, yaş haddinden. Hani kırmızı kart derler ya, ilk yaş haddinden oldu. Yani daha önce emekli olsaydı onunla evde yaşamak çok zor. Şöyle, emekli olmak istemedi. Çocuklar okuyor, emekli olursa maaşı düşecek. Bu sefer de bazı şeylere yetişemeyecek diye emekliliğini geç bitirdi. Esas neden bu yani. Zaten benim de işime geldi. O emekli olunca hayatı evde geçecek. Düşün, akşama kadar öyle biriyle evde yaşamak kâbus ötesi bir şey. Ben yıllarca biraz da onun kahrını çektiysem sabah gidiyor akşam geliyordu, akşam da idare ediyorum. Böyle yani. Ondan sonra artık hani yaş haddi deniyor ya, daha çalışma şansı yok. Emekli oldu ve o var ya, böyle dağın başında bir ev almayı tercih eden bir tipti. İnsanlarla ilişkisi yok ya. Ya o kadar kötü yerleri tercih ediyor ki, in cin top atıyor orada. Ben orada yapamam, mümkün değil yapamam. Ondan sonra artık öyle pis, atıyorum, o kadar kötü yerler.

Daha o çalışırken biz evi aldık. Her yaz gidiyorduk böyle, o daha çok böyle dağ başlarına gidiyordu, ben ama o dağın başında nasıl bağıriyorum burası olmaz diye. Hakaten ama, dediklerim de mantıklı. Bak diyorum, elinde bir karpuzla geldiğini düşün. Bu yokuşu nasıl çıkacaksın? Bir de yaş ilerliyor diyorum, yok manzarası güzel, bak denizi görüyor. İleriki yaşlarda bunlar değil. Artık ben orada bağıra çağıra neyse oradan indiriyorum. Ondan sonra gidiyor, atıyorum başka bir deniz kenarına, gene kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde. Burası güzel, hayır burası da bize uygun değil. Türkiye'nin bir ucu. Allah korusun, birine bir şey olur, biz gidene kadar yani. Ya da bize bir şey olsa hastaneye gidene kadar yolda ölürüz. Küçük bir belde, hastane beş saatlik yolda mesela. En sonunda artık Altınoluk'a razı geldim. Artık geldim yani. Orası tamam, yazları çok canlı ama kışın insan yok. Oradan neyse artık evi aldık. Altınoluk'tayız şimdi. Offff! Emeklilikten sonra biz buraya geldik. Kafamda hep ben bununla nasıl yaşayacağım düşüncesi var. Devamlı evde. Bir yere gitmiyor, bir yere çıkmıyor. Bir gelen yok, giden yok. Benim çevrem de olmaz o evdeyken. Çünkü hani gelen, ay kocası evde, gitmeyeyim düşüncesi olur yani. Tamam, gel dedim, deniz kenarı. Evi alırken bile denizin tadına baktı, nasıl diye, tuzlu mu? Yani, evin içine bakmıyor. Ben hani evi alırken girerim, bir bakarım, mutfığı nasıl, atıyorum yani, onlara bakarız biz. Normal odaları büyük mü küçük mü, balkonu var mı, onlara bakarız. O gitti, o onlara bakmıyor. Ev alırken bile burama geldi. Ya hatta bir tane ev bakıyorduk. Adam bana dedi ki, ben çünkü cebimde metreyle geziyordum, ölçüyordum çünkü. Adam bana dedi ki bu salon dedi 40 metrekare. Bakıyorum, bakıyorum yok. Yani 40 metre değil en fazla 20'dir o. Gözün bir aşinalık var ya. Ama eşim diyor ki ya diyor adam yalan mı söyleyecek diyor, işte bak 20 metrekareymiş diyor. Hayır dedim, bu 20 metrekare yok dedim. Tuttum cebimden metreyi çıkardım ve ölçtüm. İki de sustu. Zaten o adam hiç sesini çıkaramadı. 40 metrelik salon 19 metrekare çıktı. Bir o ondan taraf oluyor. Yani ev alırken de böyle şey yapmıyordu. Neyse, biz Altınoluk'a geldik. Tamam, yazdı geldiğimizde, her taraf cıvı cıvı. Eşya taşıyorsun, şey yapıyorsun. O arada eşyaların hepsini ben taşıdım, ben getirdim. O bir tek dediğim gibi nakliye tuttu. Her şeyi ben. Ne konacaksa. Ondan sonra yaz tatili tabi ki geçti, ondan sonra kış geldi. İn yok cin yok. Ben ne yapacağım diyorum bütün gün. Hayır, mesela desem ki hadi ben çarşıya gidiyorum, şey yapacağım. Ay, beni yalnız mı bırakıyorsun? Ay bilmem ne mi yapıyorsun? Bir de düzensiz. Mesela saat 11'de kahvaltı eder. 11'e kadar bekleyeceksin bu kahvaltı etsin, ondan sonra senin başka işin olur dışarı da çıkamazsın. En iyisi dedim ben kurslara gideyim, Halk Eğitimin kurslarına gideyim. Bakıyorum, küçük yer ya, her türlü kurs yok. Bir baktım ki takı kursu var. İğne ipliği hiç sevmem. Ama gideyim dedim, en azından bir iki arkadaşım olur. Gittim takı kursuna. Ne işin var takı kursunda da mis gibi oturursun evde de. Dedim gideceğim. Gittim, ona ses etmeden. Gittim takı kursuna. Ondan sonra, haftanın iki günü, öbür günler ne yapacağım? Bir de dedim ben bilgisayara gideyim. Bir de bilgisayara gittim. Hem evden çıkmak benim bahanem hem de bilgisayarı biraz öğrenirim, ne öğrenirsem. Gittim. O sene hem bilgisayar kursuna gittim hem takı kursuna gittim. Takı kursunda arkadaşlar edindim, hatta öyle şey yaptım ki, arkadaşlara dedim ki seneye gün kuralım. Kendime çevre arıyorum ben. Onlar da kabul ettiler. Çünkü belki seneye ben bu ortamı bulamayacağım, o günümüz devam etti öyle. Ondan sonra bilgisayar kursu, ondan sonra, yani, ondan sonra baktım, Altınoluk'ta bir şey yok. Çarşıya gitsem gezecek bir şey yok. Yazın kalabalık, ama kışın dükkanlar hepsi kapanıyor, hiçbir şey kalmıyor. Bir tek, atıyorum, bir tane büyük bir Migros gibi bir mağaza kalıyor, birkaç tane de market kalıyor, onun dışında yok. Sıkılıyorsun, bununla bir yere gidemiyorsun, gitmiyor. Ama abuk subuk şeyler yapıyor. Mesela, abuk subuk şeyler. Ha, kötü alışkanlık olarak değil bunlar.

Mesela eve halı alıyor, halı alıyor ama şu kadarcık yer boş kalıyor, ona da böyle uzun bir tane halı. Halıcıya gidiyor, onu overlok yaptırıyor bu boyda, onu getiriyor, koyuyor. Ben kıyametleri koparıyorum. Onu alıyorum atıyorum. İkinci gün bir tane daha getiriyor, böyle. Ondan sonra orada bir boşluk kalmış, halı konmuş ya, orada bir boşluk, oraya da bir tane. Ev camiye döndü. Kimse inanmaz. O güzelim halılar. Hepsi yeni alınmış. Eskiye halıları ben şey yaptım, kaç sene, 30 sene kullandım, ondan sonra da temiz halıları Altınoluk'ta kullanalım, emeklilikte. Hepsi gıcır gıcır, kaliteli halı. Dediğim gibi aldığı şeyi kaliteli alıyordu, ucuz mal almıyordu, bak hakkını yemem o konuda. Ama, düşün şurada güzel bir halı var, gene güzel bir halıdan kesmiş, Yandaki boşlukları dolduruyor. Ama farklı bir halı modeli. Düşünebiliyor musun manzarayı? Ne yaptıysam baş edemedim. Aldım atım, aldım attım, o getirdi yenisini. Dedim ne yapıyorsun, camiye döndü güzelim ev. Ondan sonra ne yaptı? Ev soğuk diye, hani böyle hasırlar olur. Ondan bir tane aldı. Hatta getiren kalfa diyor ki abi bunu nereye koyacaksın, ahırın mı var senin dedi. Bak dedim adam ne diyor? Adama demez mi yok abi, işte halının altına koyacağım. Getirdi halının altına koydu onu. O orada böceklenmiş mi? Hep böyle şeylerle uğraşılıyor. Böyle manasız şeyler yapıyor evin içinde, ipe sapa gelmez şeyler. Hiçbir gelir artışı olmayan, boşa giden şeyler. Akli başında bir şey değil bunlar mesela, ondan sonra hepsini topluyor çöpe atıyor. İşe yaramıyor çünkü, mantıklı bir şey değil. Ondan sonra, artık mesela, atıyorum, eve diyelim ki böyle bir çatal lazım mesela veya böyle bir tabak lazım. İşte, atıyorum, tabaklarımız eksildi demeye korkuyordum, alır. Ama üç ay internette araştırır. Ondan sonra alınacak. Yani bu tabak, giderim ben iki tane züccaciyeye, bakarım, alırım bunu. Yok. Elektrik süpürgesi bozulur, ben 6 ay süpürgesizim. O araştırıyor. Aldığı da çabucak bozulur. Bilmiyorum bu nasıl bir şansır? Çamaşır makinesi bozuldu, ömrü tamamlandı bozuldu. Tamam, almıyor değil ama araştırıyor. Kaldım mı makinasız? Yıkamadım. Gömleği kalmadı giymeye. Makinayı getir ondan sonra yıkanacak. Elde yıkayamam dedim. Yeter senelerce icabında yıkadım, hani makinamız şey değildi, otomatik değildi. Ama şimdiden sonra yıkayamam, Altınoluk'tayız. Mecbur kaldı aldı bir tane, aceleye getirdin diyecek, atleti kalmadı çünkü. İki ay, kalmaz tabi. O da mecbur kaldı aldı. Ondan sonra atıyorum, elektrikten anlardı. Mesela bir ütü bozulduğu zaman kordonunu değiştirir yapar onu adam ederdi. Ama benim içim erirdi. Ben onun gider yenisini alırım, daha karlıyım. Çünkü onu döker ortaya, evde ne varsa lazım olacak onları da döker, o orada kalır. Sabah olur, akşam olur o oradadır o tezgâh. O ütüyü yapar ama, ama baya bir zaman geçer. Böyle bir yapısı vardı. Ben de tez canlıyım, tam aksi. Yani ondan sonra şöyle bir de. Altınoluk'ta daha çok yurt dışında çalışmış, Doğu kökenli insanlar var. Hani onları kesinlikle küçümsediğimden söylemiyorum, fakat ayak uyduramadım onlara ben. Şöyle uyduramadım. Hepsi neredeyse okuma yazma bilmiyor, fakat Almanya'ya gitmiş para yapmış, gelmiş o evi almış. Konuşmaya kalksan, komşunun birine kaç çocuğun var dedim, cevap alamadım, başka şeyler anlattı bana. Düşün, böyle bir şeyler yani. Paraları var, ama kültür, konuşma falan o yok. Bana da o lazım. Ben oturacağım, iki laf edeceğim, yok. Bir de bilmiyorum, söylemek şeyse burada, Aleviler falan da vardı. Onlar bizi hep dışlıyorlardı. Bizden değil. Gidip gelmemeler. Ondan sonra deniz kenarında cahillikten kaynaklanan bazı şeyler. Denizde kadın yüzerken bir arkadaşı gelirken bağıyor. Bunlar hoş şeyler değil, hani biz sevmeyiz öyle şeyleri. Ondan sonra denizde bir kalabalık, gürültü, bağırıtı, çağırıtı. O denizde yüzerken o ona bağıyor, bağırılmayı bırak, oradan oraya bağıra bağıra konuşuyorlar. Ben böyle şeylere, orada ben dinlenmeye gelmişim, ben bunlarla yapamadım. Bir de arkadaşları da yoktu. Ben onlardan değilmişim. Bu laflar ağızma geldi. Benimle görüşmüyorlardı. Yani biz bilmeden o evi aldık. Nereden bilelim öyle birileri oralarda

yaşıyor? Çoğunluğu öyleydi. Öyle bir kesim vardı, görüşmüyorlardı benimle. Ben hani kurslara gidiyordum, bir şekilde şey yapıyordum, ama insan apartmanda da birini, hani gelsin gitsin istiyor, bu yok. Ondan sonra başladım, bir de onlar çıktı, yani deniz kenarına gitmek istememeye başladım. Ortamı sevmiyordum. Ortamı sevmiyordum, gitmiyordum. Ya da başka bir yere gidiyordum ya da gitmiyordum. Hep böyle geçiyordu. Kaçamak yapıyordum. İşte, ondan sonra başladım demeye ki, Ramazan, ben Ramazan'da denize gitmem. Hakkaten de oruç tutuyorum, gitmem denize. O bana iyi geliyordu. Denize gitmeyeceğim ya hem onlarla görüşmeyeceğim hem de o eşim olacak adamla hiçbir yere gitmek istemiyordum. Artık Altınoluk'ta iyice şeyinden çıktı, iş çığırından çıkmak üzere. Ben, hani uzatmalar oynanır ya, o moddaydım. Ama büyük bir şeyi bahane etmeliyim. Atıyorum, ufak bir şeyden bahane olmamalı. Bir de tabanı oturturmaya çalışıyordum. Bu arada çocuklar evlendi. Yani biz Ankara'dayken evlendi bunlar. Tabi 2004 yılında büyük oğlum evlendi. "****"i bitirdi, bitirdiği sene aynı sınıftan sınıf arkadaşıyla evlendi. Küçük oğlum da, o da şeyi bitirdi, "****" okulunu bitirdi, Erzurum'a tayini çıktı. Orada bir hemşireyle arkadaşlık yaptı, onunla evlendi o da. O da 2000, 2009 onunki. O da 2009'da evlendi. Bunları evlendirdik biz artık. Evleri ayrı, yolları ayrı. Tabi gidip geliyoruz, şey yapıyoruz. İhtiyaç olduğu zaman çağırıyorlar. Hatta küçük oğlum, Kıbrıs'a tayini çıktı. Küçük çocukları vardı. Kimseye güvenemiyorlar, bırakamıyorlar. İki de çalışıyor, kreş yok. Mecburen bu sefer biz, anneanne, babaanne, ben babaanne oluyorum, dönüşümlü, işte üç ay o gitti, üç ay ben gittim. Öyle gidiyorduk çocuklara, hem yardımcı olmak üzere. Bunları yaptık yani. Ondan sonra bizim Altınoluk'ta hayatımız, işte arada bir çocukların yanına gidiyorduk. Gidiyorduk ama, mesela torunlarla da ilgilenmiyordu. Torun gelir, dede, işte bak resim yaptım. Ha iyi, git işim var. Torun bir daha gelmiyor tabi yani. Hatta bir gün, hiç unutmam, ona bir de kızdım bir daha, kahvaltı ediyoruz. Camları açmışız, cereyan oluyor. Bizim oturduğumuz yeri de kapatmışız ki çocuk küçük daha. En fazla iki yaşında. Çocuk da dinlemiyor, kapıyı açıyor, bir de çocuk çünkü bu. Bir iki söyledim, baktım, dedim annesi babası var, hani söylenecek şey varsa anne baba söyler, bana laf düşmez. Ben bıraktım peşini. Ondan sonra dede bir bağırdı toruna. O kadar söylüyoruz dedi, bir çarparsam, hani yapmıyor da bir çarparsam bilmem ne. Aaaa, çocuk bir başladı ağlamaya. Çocuk hiç bu lafları duymamış. Anne baba öyle büyütüyor onu, el bebek gül bebek, bir tane. İstersen 10 tane olsun, öyle büyütüyorlar şimdikiler. Aman, çocuk başladı ağlamaya. Anne baba, tabi kız da gelin yani, icabında iki laf söyleyebilir. Ne karışyorsun sen? Ondan sonra ben kızdım. Sen dedim ne bağırıyorsun dedim, anne baba var dedim. Eğer çocuğun dersi verilecekse anne baba verir dedim, sana düşmez dedim ona ders vermek. Sustu. Zaten oğlum da gelinim de hiçbir şey demedi ondan sonra, çünkü ben şey yaptım. Ondan sonra torun bile, pis dede, seni sevmiyorum ben. Hem ağlıyor hem söylüyor. Çocuk söyler ya. Böyle bir şey. Yani onlara da öyle, sevgi yok. İçinde sevgi yok, bencil. Annesine babasına da sevgisi yok. Biz şimdi Altınoluk'tayız, dedim ya Altınoluk'ta şey oldu, ben yapamadım. Bu da kavgacı bir tip. Yönetimde yönetici oldu. Tabi insanlar fikirlerini söylüyor, ağacı oraya ekme, bunu yap, şu..., denir yani bunlar. Bu da askeriyede emir olayı vardır ya bilirsiniz. Doğru olsun olmasın evet komutanım denir. Bu da emekliliğe yakın, yani komutan olmasa da biraz rütbesinden dolayı üstteydi, altında birkaç adam vardı. Onlar da tabi yanlış da dese tamam komutanım diyorlardı, askerlik çünkü. Öyle zannetti. Sivil hayatta böyle değil. Yok ya buraya ağacı dikme diyen oluyor yani. Hakkaten siteye ağaç dikilecekti. Ama bütün kış uğraştı onunla. Herkese artık yarın dikilecek bunlar, beklemeyin dedi. İnanın, herkes tabi kimi Fransa'dan geliyor, kimi Almanya'dan geliyor, üç beş kişi ancak kalıyor sitede hepsi gitti. Bu başladı internetten ağaçları incelemeye, tam beş ay. Beş ay, mart ayına

kadar, düşün, eylül'den marta kadar, kaç? Altı ay falan oluyor. İncele, tamam. Ondan sonra ekerken, adamın biri geldi, işte demiş ki abi şuraya değil de işte orada bilmem neyin kökü var, buraya gibi bir şey söylemiş. Bir kavgaya tutuştu bunlar. Ben evden duydum seslerini. Ama nasıl birbirleriyle kavga ediyorlar. Küfürlerin bini bin para. Ondan sonra bu böyle bir iki biriyle kavga edince orada şeyi kalmadı, yani herkes şey yapmaya başladı, geri adım attı. Onunla ilişkisini birazcık şey yapmaya başladı. Bu da bana bunu söylemiyor ama. Bunu bana söylemiyor, bana diyor ki sen diyor orada yapamıyorsun, Altınoluk'ta, onun için taşınıyoruz. Değil. Kendi de orada bir sürü insanla kavga etti, herkesin önünü kesti. Baktı orada olmuyor, haaa dedi, hazır bu da istemiyor, gidelim. Ama bana bunu demiyor, ben anlıyorum. Neyse biz buradan sonra, ay bu sefer diyor ki, atıyorum, Karadeniz'in bilmem neresinden mi gitsek bir ev alsak. Ya dedim sen neredesin? Geldin 60 yaşına. Bizim bundan sonra hastanenin karşı komşusu olmamız lazım dedim, bu yaştan sonra. Kimseyi sevmiyor. İzmir'i istemedi. Ondan sonra dedim bari İzmir'e yakın Aydın. Aydın'da kimsemiz yok. Tamam, Aydın tuttu. Biz geldik Aydın'dan bir ev aldık. 2015 yılıydı, 2015 yılıydı, annem vefat etmişti ama, tabi. O vefat ettikten biraz sonra. Geldik, aldık. Ama annemin vefatından önce bazı şeyler yaşadım. Onlara istersen gireyim mi?

Annemin rahatsızlığında, ilk rahatsızlığında ablam telefon etti, gittim. Ondan sonra, tamam, bir hafta sonra geldim. Annem düzeldi. Ama biz kardeşler arasında bir şey yaptık. Dedik ki annemizi bundan sonra evde yalnız bırakmıyoruz. Dönüşümlü. Ben 10 gün, o 10 gün, atıyorum, bu şekilde. İki ablam Eskişehir'de olduğu için onlar gece gündüz olayında anlaşılabilir bir şekilde. Ben arada bir gidip bir 20 gün, 15 gün kalıp dönüyordum. Tamam, buna da eyvallah. Ama giderken işte ben yalnız kaldım da ben rezil oldum da yemeğimi yapan yok da sen gidiyorsun da habire ablanlar var da onlar bakar da hep böyle. Dedim onlar ayrı ben ayrı. Neyse, zaten şey, ilk rahatsızlıktan bir buçuk sene sonra vefat etti. Bu dönemde ben gidip geliyordum ama hep bu lafları yiyordum. Ölmeden bir 9 ay önce ben bir gitmiştim, geldim, o zamanlar bir iyi oldu. Yürüyüşüne gidiyordu geliyordu hani, ama biz bırakmıyorduk yalnız, ne olur ne olmaz diye. Ondan sonra ben gittim, bir 15-20 gün kaldım, geldim eve. Aradan bir hafta geçti, annem gene baya bir şey olmuş, bir pıhtı daha atmış. Direk yattı o zaman. Ablam telefon etti, böyle böyle diye, haberin olsun. Ben gene gitmek istiyorum, o diyor ki sen daha yeni geldin. Daha yeni geldin oradan, nereye gidiyorsun diyor. Ramazan. Dünyam karardı. Ben nasıl gidemiyorum? Ondan sonra, ablam da bana moral veriyor. Burada geleceksen diyor göreceğin bir şey yok diyor, annem yoğun bakımda diyor, biz gidiyoruz diyor. Akşam bana söylüyor, işte gittik diyor, gördük diyor, ama diyor işte yatıyor. Ama ben, bir de ben gitmek istiyorum yani. Sormuyor bile. Annem nasıl oldu? Ablam arıyordur seni, hani arıyor, her gün konuşuyoruz. Hiç sormuyor bile nasıl falan diye. Aradan biraz geçti. Ondan sonra ablama dedim ki işte biliyorsun dedim, işte göndermiyor dedim, ama ağlıyorum da. Ablam diyor ki, boş ver diyor, gelsen de diyor bir şey görmeyeceksin burada diyor, biz varız diyor. O da bana moral veriyor hani şey olmasın diye. Ondan sonra ben baktım, ben artık dayanamadım, ben gidiyorum dedim anneme. Paran çok mu kıymetli dedim. Bir de parayı şey yapıyor, gideceğim, Altınoluk, ta Eskişehir, baya yol parası. Bir de parayı başka yere harcamıyor. Yani atıyorum, bir emekli memur, evi var, çocuk okutmuyor. Parası var yani, yok değil. Ama ona hariçten bir para. Niye versin? Bir çay parası vermeyen adam. İki de bir daha yeni gelmişim, yani bunu düşünüyor. Neyse, ondan sonra ben dinlemedim, ben buna gideceğim dedim, gideceğim dedim. Ondan sonra, ya yeni geldin de ben zaten rezil oluyorum da. Neyse, ondan sonra kalktım gittim, gönlü olmadan kalktım, yürüdüm gittim. Ondan sonra annemi hastaneden çıkardık

ama iyi değil. Biz üç kardeş kafamız allak bullak olmuş, yatağında duramıyor çünkü, düşecek. Ona yatak alıyoruz, kafamız darmadağınık anladın mı? Tahmin edersin, o dönemi bilirsin. Erkek kardeşim yok, sahnede yok. O şey, annemi üzdüğü için annem onla ilişkisini kesti, gelmesini istemedi, ölümü, sonradan ablam ona duyurdu öldüğünü. Annem istemedi yani onu, annemi üzdüğü için. Onu şey yapmadık zaten, çünkü gelin gelip bakacak. Gelin gelip bakacak bizim canımızı sıkacak belki. Hani şey yapmadığımız için ona, biz üç kız kardeş yeteriz. Kızlar varken geline ne gerek var düşüncesi bir de. Onun için onu hiç aramıza sokmadık. Soksak gelecek, seve seve gelir. Onun maksadı malzeme toplayacak gelin, yani öyle bir gelin, öyle söyleyeyim. Biz hiç oraya girmedik. Zaten annem o anda şeyle görüşmüyordu, hatta diyordu ölümüne de gelmesin dedi, annemi üzdü çünkü kardeşim. Annem de öyle yapınca biz de şey yapmadık, cenazeye filan çağırmadık erkek kardeşimi, sonradan ablam söylemiş. Ondan sonra işte, hah, ben gittim. Bizim kafa böyle allak bullak, uyuyamıyoruz. Anne çünkü. Bir de ona çok şey olmuşuz, biliyor musun? Bize annelik yapmış, babalık yapmış. Tamam, ölüm hepimiz için ama şey yapamıyoruz, yani yaşamak istemiyoruz, öyle şeyler bize zor geliyor, kabullenemiyoruz, ama tabi kabulleniyorsun. Ondan sonra hastaneden annemi işte çıkardık, yattı, bir hafta değildi, beş gün, beş gün kaldım. Markete gittim bir şey almaya, eve geleceğim. Telefon etti bana. Telefonu açtım ama ben, yani konuşacak halim yok. Tahmin ediyorsundur o durumu. Ondan sonra verdi veriştirdi. Ben burada yemek yapamıyorum da aç kaldım da sen orada bilmem ne yapıyorsun da ablanlar var da. Ama bir de arada küfürler de ben burada söylemek istemiyorum, küfürlü de konuşuyor. Sen orada ne yapıyorsun, ben burada rezil oldum. Ama neler neler. Dedim ben zaten biliyorsun, biletimi al, geliyorum. Herhangi bir terslik çıkmazsa. Terslik dediğim de hani annem hasta. Ne tersliği çıkacak, çıksa da gel. Aynen böyle. Ben burada rezil oldum. Kendini düşünüyor. Ondan sonra ben, şimdi ablamlar da üzgün, gidip onlara anlatamıyorum. İçime çektim geldim eve. Biz kendi akıntımıza kapıldık gene işte, yapıyoruz, ediyoruz. Ben ertesi günü gideceğim. O gün İzmir'deki oğlum bize gelecekmış, senelik izin. Bana telefon ediyor, babaya değil bana ediyor. Babayla hiç alakası yok. Evde telefon var ama benim cebimi arıyor. Anne biz..., tamam oğlum, böyle böyle dedim. Onlar biliyorlar zaten anneannenin öyle olduğunu. Dedim ben de yoldayım dedim, geliyorum dedim. Oğlum aynen şöyle söyledi: anne dedi sakın dedi eve gidince yemek yapmayla uğraşma bizim için dedi. Biz dedi, daha çocukları yoktu o zaman, biz dedi bir yerde bir şeyler yer geliriz dedi. Sakın böyle bir şeye girme dedi. Tamam dedim ama, dedi sen dedi niye böyle ağlıyorsun? İşte böyle böyle, baban da böyle böyle yaptı. Ayyyy, bırak onu dedi. Ne desin çocuk? Ondan sonra, hakaten de ondan sonra şeyden, Eskişehir'den Altınoluk'a gidiyorum, altı yedi saat falan sürüyor yol. Ama otobüsteyim, ağlayamıyorum, susamıyorum, öyle bir yolculuk. Geldim eve. İnsan o anda karşındakinden hani bir destek bekler. Allah büyük, şöyle bir şey denir yani. Herkes herkese der bunu. Sen sıkma canını, Allah büyük, bak görürsün iki gün sonra daha iyi olacak, sen iki gün sonra gene gidersin, mesela. Yok. Eve girdim, kapıyı bile açmadı, ben anahtarım ile açtım. Surat bir karış, bakmıyordu bile yüzüme. Demedi bile annen nasıl, öldü mü kaldı mı? Sormadı. Girdim içeri, valizimi bıraktım. Kendi gitti mutfağa. Biraz sonra ben elimi yıkamak için tuvalete mi gittim ne yaptım. Kıyma getirdim dedi, köfte yap da akşama yeriz. Ölür müsün, öldürür müsün? O anda ben de sigortalar attı. Tamamen bataryalar yandı yani. Son noktayı koydum. Dedim kendi kendime. Ona da bir şey demedim. Tamam dedim, yaparım yersin. Ondan sonra bir kendimi topladım, kendi kendime dedim ki ben hayatta bir acı çektim, annemi kaybettim. Bana destek olmadı. Hayat arkadaşlığı nerde? Ben bunun kahrını niye çekiyorum? Bana ne faydası var gibi sorular. Geldi

gitti, geldi gitti kafamda. Kafamda oturdu. 2015 Nisan'ı, annemi kaybettik. Ondan sonra köftesini yaptım, çok affedersin, oturdu zıkkımlandı. Çocuklar geldi, daha girdikleri gibi anneannem nasıl? O gelin, yani aramıza gireli kaç yıl olmuş. El kızı dicem, o bile. Anneannem iyi mi? Bak üzülme sen, iyi olur, benim işte, atıyorum, benim teyzemin şeyi de böyle olmuştu, iyi oldu. Bu bana moral veriyor. Sen üzülme diyor, o iyi olur diyor. Bak diyor, göreceksin diyor iyi olacak. Kız moral veriyor. O veriyor, öbüründe hiçbir şey yok. Aaaa, seni böyle üzüntülü görmeyeyim diyor falan. Bizim aramız iyidir gelinle. Ondan sonra, ama ben, tamam, oğlum da aynı şeyi söylüyor. Anne kendini şey yapma diyor, hani inşallah iyi olur diyor, falan filan. Ne desin daha çocuk? Bunu diyor, sen diyor kendine dikkat et diyor falan filan. Ondan sonra o gün öyle geçti, ama ben artık kafamdan boşanma şeyini oturturdum, yani bitti. Onunla her şey bitti. O günden onunla bir yere gitmek yok, bir şey yapmak yok, konuşmak yok. O soru sorarsa cevap veriyorum sadece. Bu moda girdim artık, kesinlikle bitti. Ama yani insan bilemiyor nasıl yapsam, nasıl etsem? Ondan sonra işte öyle şeyler çıktı ki, ondan sonra işte dedim ya Kıbrıs'ta oğlumun yanına gittik, çocuk küçüktü diye. Bir o çıktı. Ondan sonra bizim Aydın'dan ev almamız çıktı. Devamlı böyle bir şeyler oldu. Ama kafamda var. Ondan sonra biz Altınoluk'tan şeye taşındık, Aydın'a geldik. Gene bu Kıbrıs harekâtında, Kıbrıs diyorum, şey, şu 15 Temmuz harekâtında benim küçük oğlum şeydeydi, Denizli'de görevliydi. Ama o da asker olduğu için, şöyle, göreve devam ediyor ve yeni bir çocuğu olmuştu, 15 günlük, 1 Temmuz'da bir çocuğu doğdu, 15 Temmuz'da biliyorsun şey oldu. Ondan sonra bu sefer de kız lohusa, oğlum eve gidemeyebiliyor. Askeriye sıkı şey yaptı, bütün şeyde benim oğlum komutan olarak görevde. Eve ne zaman derlerse o zaman gidecek, gitti. Bu sefer kız yalnız. Bir de ikinci bir çocuk daha var. İki çocukla tek başına baktık şey yapınca ben dedim gideyim bari kıza destek olayım. Oğlum da rica etti, hani anne gider misin? Oğlum tabi giderim dedim, ne var bunda? Tuttum gittim. Bu dönemde de bizim Aydın'da işte birtakım, atıyorum, suyu açma gibi işler. Bunlar kaç kuruluşluk iş? Suyu açma, elektriği açma. Evin eşyaları girmiş eve. Bu tür işler var. Ben gittim Denizli'ye. Kıza destek oluyorum, şey yapıyorum. Oğlum da arada bir geliyor. Hafta sonu mesela gelirse, şey yakın ya, Aydın yakın ya, gidiyoruz hafta sonu. Kalıyoruz, ondan sonra ben gene gidiyorum Denizli'ye. Kız daha lohusa, ihtiyacı var çünkü. Ben gene gidiyorum, gene surat asıyor ama çekiniyor oğlundan, bir şey diyemiyor. Ne diyemiyor yani. Ama şey yapmış, yani artık bir dememiş, iki dememiş ama üçüncü de patlamış. Şöyle, ondan sonra biz gene bir gün geldik, gene döneceğiz aslında. O da o gün bu dediklerimin hepsi bir hafta 10 gün içinde olan bir şey. O da işte elektriği açtırmış, bilmem neyi açtırmış. Ben de o gün Denizli'den kıza geldim, gelinle, çocuklarla, oğlum akşam gelecek eve. O görevde ya. Geldim, hemen akşam yemeği dedim hazırlayayım. Hemen alelacele bir şeyler haz..., şey, yarısını Denizli'de yaptım getirdim. Çünkü ertesi gün bayram, İzmir'deki oğlum da gelecek. Onların da amacı hepimiz bir arada olalım, biz yeni ev almışız, evi görecekler. Manzarayı düşünebiliyor musun? İki çocuk can atıyor, hazır fırsat bir arada olalım, bayramı beraber geçirelim. Bak şimdi bu adamın yaptığına. Ben, geçmiş gün, börek sardım, evde pişircem. Sardım getirdim, fırına koyarken bu başladı bağırmaya. Ben dedi hiçbir işimi yapamadım, sabahtan beri açım. Ben ne dertteyim, siz ne derttesiniz. Herkes, affedersin siktir olsun, evinde ne yapıyorsa yapsın. Bunlarla mı uğraşacağız, bize ne bunlardan? Herkes kendi işini kendi görsün. Oğlu moğul dinle..., daha neler neler. Bu arada oğlum daha eve gelmemiş, gelin içeride. Bu lafları duyuyor. Duyunca ne yapar? Akşam oğluna söyler, pardon eşine söyler. Tabi, akşam söyledi. Ondan sonra oğlum bana dedi ki, anne dedi, senin hatırın var dedi. Ben kalacağım burada dedi. Akşam abimler geliyor dedi. Ama dedi, bitti dedi babamla işim dedi. Bize böyle

diyenin yanında yerim yok benim dedi. Hakaten hatır için, hatır için ama ben ne oldum orada. Öbür oğlan geldi. Düşünebiliyor musun manzarayı? Benim tam sevineceğim yerde içine etti. Torunlar, çocuklar gelmiş, oynayacaklar, güle oynaya bir Kurban Bayramı geçireceğiz, içine etti. Ondan sonra neyse, o şeyi öyle geçirdik. Hatta bayram sabahı herkes bayramlaştı, gelin elini öpmeydi kayınpe.., şeyin, anladı, öpmeydi. Haklı. Sen nasıl o lafı dersin el kızına? O zannediyor ki herkes benim. Ben hani ister istemez yuttum senelerce. O öyle zannetti ama öyle değil. Ondan sonra bunlar dört beş gün sonra çekti gitti. Kız allahaısmarladık falan demedi. Bana dedi, bana sarıldı, hakkını helal et dedi. Benimle arasında bir şey yok çünkü gelinin. Çektiler gittiler. Oğlan bir daha gelmedi bize. İyi ettin mi dedim. Ne güzel yaptın dedim. Oğlan gelmiyor, ben üzülüyorum. Oğlan gelmiyor, gelmez. Gelmez yani, haklı. Aradan baya bir geçti. Ben de demiyorum babasına bak oğlan gelmiyor. Görmüyor mu? Kendi eliyle etti. Aradan baya geçti, dört beş ay geçti. Ben dedi gideyim de oğluma söyleyeyim de gelsin artık bize. Aldı geldi oğlanı. Ondan sonra oğlan geldi falan, şey yaptı. Yani böyle bir şey yaptı. Hoş değil bunlar. Ama bende birikti, bende birikti. Ondan sonra, artık sonuna geleyim. Ondan sonra, ya bu da çok fena tuzu biberi oldu. Benim dedim en mutlu günümde, çocuklarım gelmiş, bu içine etti. Bu içine etti dedim. Benim, yani ben çocukları büyütmişüm, bu günleri güzel güzel geçirmek için. Torunlar gelecek, cıvıl cıvıl cıvıl oynayacaklar, gezecekler, tozacaklar, değil mi? Yok. Herkesin suratı bir karış. Benimle konuşuyorlar, ama bir şeylik var evin içinde, hoş değil. Ondan sonra, gelgelelim bu sene geçti. Şey ayındayız biz, hani işte Haziran ayına geldik, 2017 Haziran'ı. Gene bu, atıyorum, sofraya koyduğu biberi yememiş mesela. Bundan bir zılgıt. Ne biliyim ben, ipe sapa gelmez, haaa, kavunun ucu çürümüş. Bunla bir kavga. O zaman başladı şeye, şiddete. Fiziksel şiddet, her türlü, zaten aşağılama falan olabildiğine. Ondan sonra şey, hiç unutmam, zeytin kırılan taş vardır. Onu ben Altınoluk'tan gelirken getirmemişim, atmışım. Vay bunu nasıl atarsın sen. Ama ne kavga ne zılgıt ne şiddet, alabildiğine. Dedim senin sonun geldi, senin sonun geldi. Ondan sonra, hatta bir iki artık hırşımdan giderdim, dışarı çıkardım. Bir saat sokaklarda ağlar gelirdim, kendi kendime plan yapardım. Gelirdim eve, ama keyfimden gelmiyorum, planlar yapıyorum. Koymuşum kafaya. En son, şey, o gün, Ramazan gene. Gece sahura kalkıcaz ve Söke'deki oğlum da geliyor, geldi. Onun da eşi Kırıkkale'ye gitmişti bir ara, ailesi orada çünkü. Oğlan da yalnız kalmasın diye her gün bana gelip giderdi. Geldi, gece sahura kalkıcaz. Ben kalktım, oğlanı da kaldırdım, o da tutuyor oruç. Babam nerede dedi, neden kalkmıyor dedi. Aman dedim, bilmiyor musun babanı? Aman dedi. Oğlum sen yeyip yat dedim. Hatta eşim..., şeyi kaldırdım da adamı. Ben kalkmayacağım. Ne oldu akşam? Ne oldu haberim yok. Yani akşam ne oldu bilmiyorum. Bana niye öyle dedi onu da bilmiyorum. Bir şeye küsmüş, ben bilmiyorum ama. Neyse ben girdim, şey yaptım, yattım. Biraz sonra kalktı, mutfağa gitti, baktım bir şak diye bir şey vurmuş yere. Tuzluğunu vurmuş, kırmış. Orada bir şey yedi mi bir su içti mi yattı, onları bilmiyorum. Ondan sonra yattı. Ertesi gün sabahleyin ben kalktım, şeye, spora gidiyorum o zaman. Sporuma gittim, geldim. Ondan sonra bu bir surat, cumaydı günlerden. Surat bir karış gene. Ondan sonra artık dedim ki sana ne oluyor dedim. Ben ne yaptım sana? Benimle ilgili bir şeyse söyle bileyim. "Çekil git sik..." Çok affedersin, "git başımdan!" Ben zaten şimdi, dedi, gideceğim, dedi, sanayiye, dedi, işim var dedi. Anladın mı? Sen bilmem ne dedi, siktir ol git, böyle küfürler de ediyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama, hala da bilmiyorum. Burama geldi mi? Esas ben gidiyorum dedim. Siktir ol git dedi, nereye istersen oraya git, benim sanayide işim var dedi, oraya gidiyorum dedi. Ben de ona dedim ki anahtarını da al dedim giderken. O gittiği gibi hemen valize bir şeyler koydum. Kafam öyle karışık ki. Ondan sonra o anda, benim

Söke'deki oğlum gelip gidiyor ya, silahını bana bırakmıştı. Hemen onu aradım. Oğlum dedim, böyle böyle bir şey var. O da gecedен biliyor az çok ama bunu tahmin edemiyordur. Böyle böyle dedim oğlum. Ben çıkıyorum dedim evden. Onu yanıma alayım mı? Ben geliyorum dedi, onu da al yanına. Çocuğum Söke'den izin alıyor, geliyor, on gün. Ben dedim yola çıkıyorum dedim. Bir Migros vardı, orada bekleyeceğim. Hemen alalacele çıkıyorum ki o dönmeden evden çıkmış olayım. Ne olur ne olmaz, bana dur demesin diye. Hemen çıktım ben, durakta, durak değil, bir Migros'un önünde bekliyorum, oradan oğlum gelecek, beni alacak. Orada beklerken onun sanayide işi bitmiş, geldi yanıma. Ama orası yerleşim yeri, bir şey yapamaz. Deli gibi bağırır, yani insanlar yetişir. Ondan sonra bana sen işte bilmem ne yapıyorsun dedi, işte senin gidişin olur ama gelişin zor olur dedi. Gidişin kolay olur, ama gelişin kolay olmaz dedi. Dönmeyeceğim ki dedim. Yürüdü gitti eve. Ondan sonra aradan beş dakika on dakika geçmedi oğlum geldi. Hemen aldı beni arabasına. Ben de dedim ki, kendi kendime diyorum ki kafayı sakınleştirmek için, Denizli'de onların evi var, kendi evleriydi. Beni oraya, yok dedi, oraya olur mu dedi, şimdi dedi, kafan dağınık dedi, ben abimi aradım, oraya gidiyoruz dedi. Abi de İzmir'de. Seni oraya yalnız bırakmam ben dedi şimdi. Tamam, aldı. Abiyi aramış, böyle böyle bir şey var. Annemi sana getiriyorum. Onun çünkü evi, o anda evi yok. Misafirhanede kalıyor. Kız da yaz dönemi, annesine gitti, hazırandı. Ondan sonra beni aldı getirdi İzmir'e. Ben geldim İzmir'e, oğlanın yanına, öbür oğlumun yanına geldim. Ondan sonra biz yedik içtik, hatta o gün onların bir kızın şeyi varmış, arkadaşlarıyla veda törenleri varmış. Bana dedi gelir misin dedi, gelirim, düzenini bozmayayım. Ben de takıldım gittim onlarla. Beraber bir okulla bir yemekleri varmış, takıldım gittim ben de. Hep beraber gittik. Ondan sonra geldik eve. Torun uyuduktan sonra bak, hiçbir şey sormadılar bana, ondan sonra. Anne ne oldu dediler. En son ne yaptı da geldin? Oğlum, bunlar bir günlük değil. En son böyle böyle bir şey oldu, kafama koymuştum böyle oldu. Tamam dedi, iyi yapmışsın. Bu kadar. Ondan sonra gelin bana ne dedi biliyor musun? Hiç isteyerek gelmiyordum, sadece siz varsınız diye geliyordum dedi. Böyle dedi. Ondan sonra işte, ben oradayken bu sefer ablam da İzmir'deydi. Bunlar işe gidiyor geliyor, hani ablam bana daha destek olur, hep evde, daha şey olur falan diye, bir de şey korkum var. İki gün sonra baba gelir beni almaya. O gelince beni görmesin diye ben çektim gittim ablama. Oğluma da söyledim. Eğer dedim baban gelirse dedim benim haberim olsun. Çünkü ablamın evini de bilir, oraya da gelir. Tamam anne dedi. Ben gittim ablama. Ablama da telefonda anlatmıştım. Dedi gel hele bir konuşalım dedi. Gittim ablamlara neyse. Eniştem, büyük eniştem. O Eskişehir'deki ablamın eşi hakimdir. Aldı beni karşısına. Sen bu konuda ciddi misin? Ama güzel güzel yani, hiç aferin, iyi ettin değil. Bak dedi, böyle böyle böyle. Senin niyetin ne? Dedim ben ciddiyim, bitti. Ben daha oraya gitmem. Birkaç defa sordu, ondan sonra tabi tavrımdan anladı, bir daha da şey yapmadı, sormadı. Ama üsteledi baya. Her dakika oraya gidişin zorlaşır dedi, ona göre dedi. Sen dedi eğer ona ders vermek için yaptıysan ben onun bir yolunu bulurum dedi. Yok dedim, ders vermek değil, ben bitirmek için geldim dedim. Tamam. Ondan sonra, hemen bir şey, şikâyet dilekçesi. Hemen, ikinci gün. Cuma, cumartesi, cuma günü gelmiştim, pazartesi hemen şikâyet dilekçesini verdik. Ondan sonra daha ben Cuma ayrıldım ya, cumartesi akşamı bana mesajlar yazmaya başladı. İşte o oğlan, "****" öbür oğlumun adı "****", onu da onu al gel, bekliyorum. İşte balkonu süpürdüm. Hiç cevap yazmadım. Hiçbir yazdığı şeye cevap yazmadım ben ona, o andan itibaren. Bitirdim ben onu, tamam. E buraya da gelmişim, daha neye gideyim. O devamlı mesajlar çekiyor. İşte bizim kırmızı tabak neredeydi, atıyorum, ben onu bulamıyorum. Bana böyle mesajlar. Yok efendim brokoli nasıl pişiriliyor, bana bir

yazsana. Ondan sonra, biraz sonra ütümüz neredeydi? Hiçbirine cevap yok, hep böyle böyle şeyler. Hiçbirine cevap yazmadım. Tabi biz bu arada avukat bulduk, bilmem ne yaptık. Bu çocukları araya koymaya çalışıyor, çocuklar araya girmek istemiyor. Sadece yarım ağızla bana, anne hani bir hak daha ver gibilerinden. Dedim ben ona hakkı çok verdim, o hakkını çoktan kaybetti dedim. Çocuklar da geri çekildi tabi. Çünkü biliyorlar babalarının ne mal olduğunu. Ondan sonra bu, telefonlara cevap vermeyince, mesajlarına cevap vermeyince bir hafta sonra geliyor oğlumun yanına. Zannediyor ben oradayım, beni alıp gidecek. Hemen oğlan bana mesaj çekti babam geldi diye. Çünkü biliyorum, oradan sonra, bilir benim orada olduğumu, oraya dayanır. Ondan sonra, bu sefer ablamın evini biliyor. Korktuk. Kapı açmayalım dedik ama yok. O gün evi terk ettik biz. Şöyle, gelir bir şey yapar diye. Atıyorum, silahla gelir, yok mu öyle şeyler? Sen mi yaptın, şak şak şak, sonra da kendine. Bunu kafaya koyan yapar. Bu tür şeylerde, bir de şiddete eğilimli bir tipti, yani yapabilir. Onda bir de ben bunu, bana bunu nasıl yaptı? Yapamaz. Onun hayatı çok güzeldi, ona göre öyle. Bunu bana nasıl yapar? Nasıl yalnız bırakır deyip şak şak şak yapar yani, vurur. Bunlardan da korktuk. O gün eve gitmedik, sabah çıktık, yokuz evde. Ondan sonra bana mesaj yazıyor. İşte bilmem Zübeyde Hanım Parkındayım, gel konuşalım. Yok ya? Yemezler. Bitti. Zannediyor ki gel deyince gelecek kadınlar artık yok. Cevap bile yok. Gelirim, gelmem de yok. Ondan sonra biz o gün ablamla eve gitmeye korkuyoruz. “***”de ayrı geziyor. O da şey değildi. Ondan sonra akşam nasıl eve gidelim? Ya kapının önünde bizi bekliyorsa? Ya bir şey yaparsa? Yapar da yani. Ya da çekecek bizi, bir şey çıkarabilir yani. Ondan sonra gittik karakola. Dedik böyle böyle. Karakoldan bize bir polis verdiler. Arabaya bindik, arabaya bindik geldik ablamın evine. Karakolda önce hani bir şey olmaz, böyle hemen biz polis vermiyoruz gibi dedi ama biz dedik ki biz çok mağduruz, kişiden korkuyoruz, onun buraya geldiğini duyduk, eve gitmeye korkuyoruz, siz bizi götüreceksiniz dedik. Onun üzerine bir tane verdiler, çok zorluk çıkarmadılar. Hemen bir tane polis arabaya attı bizi, götürdü. Ondan sonra polise dedik ki, polis nerede oturuyorsunuz, işte bu apartmanda ikinci katta. Dur dedi ben bir çıkayım bakayım dedi, merdivenlerde falan dolanıyor mu? Çıktı gitti, baktı, kimse yok, tamam dedi, kimse yok dedi, çıkabilirsiniz. Öyle çıktık. Hatta ondan sonra ertesi gün ablamın komşusuna böyle gelmiş. Berduş berduş, sinirli sinirli gezmiş. Komşu da demiş ki, bilmiyor tabi komşu. Siz demiş, kimi arıyorsunuz demiş. O da demiş ki, benim eşim burada ablasına geldi, onu eve götüreceğim, evden kaçtı dedi, demiş. Ben demiş onu eve götürmek için eldim demiş. Ondan sonra komşu da demiş ki onlar evde yok demiş, kaç gündür yoklar demiş. Böyle bir yalan söylemiş yani o anda. O da o zaman yürümüş gitmiş. Gelmiş yani, orada beklemiş saatlerce. Yapar çünkü. Ondan sonra tabi, ondan sonra bizim şey, avukattı bilmem ne dönemimiz var, ama ben o dönemde telefonlardan ürker oldum. Telefonum çaldığı zaman, tamam, gene bir şey söyleyecek. Telefonu çaldığı zaman yani direk küfürden giriyor. Ondan sonra şikâyet dilekçesi, bilmem ne derken şeyi kabul etmiş, anlaşmalı boşanmayı. Oğlum söyledi, babam dedi, kabul etti dedi anlaşmalı boşanmayı. Ben, mecbur kaldığını düşünüyorum çünkü ben bir şikâyet dilekçesi yazdım, yani o dilekçe direk onu suç, şeye itiyor, ceza alır o dilekçeyle. Onun içeriğinde, atıyorum, içeriğinde mesela küfretmek, şiddet, her türlü şiddet, hani fizikselinden tut ekonomik şiddet, hepsi var. Ondan sonra küfür. Bunların hepsini hani oraya yazdım. Ve bunlar da hakaten büyük suç teşkil ediyormuş. Yani yazdığım bunlar, hakaten de bunlar yapılan şeylerdi. Bence bundan çekindi. Büyük bir ihtimalle avukatı demiştir, hani bunları yaptıysan bunlar seni cezaya iter, yani ceza alırsın. Bir de dayanağı kalmadı. Çünkü benim avukatım da demiş. Benim avukatıma demiş ki yani “***” aramızı yazsana. Avukat da demiş ki benim görevim ara yapmak

değil ki demiş “****”da ben o şeyi görmüyorum demiş. O kesinlikle çok ciddi. O eve gelmeyi kesinlikle düşünmüyor demiş. Benden böyle bir şeyi alınca avukat ona da öyle demiş. O hala acaba, acaba? Sadece avukat da bir, avukat dedi bana bir hak ver, bir gün bir konuş onunla, hani konuşacağınız şeyler olur falan gibi. Verdik bir hak, hatta iki defa verdik. İşte ben evi temizledim de gidelim de şimdi işte bir mağazaya gidelim de sana bir ayakkabı alalım da. Sen ne diyorsun dedim. Ben ayakkabımı kendim alırım artık dedim, ihtiyacım yok. Ben bitirdim dedim, sen de bitir artık dedim. Sen dün de böyleydin, bugün de böylesin, yarın da böyle olursun, değişmezsin sen dedim. Hani ben değişeceğim de, yok. O bu yaşından sonra değişir mi? Sen dedim değişmezsin, ben sana çok hak verdim dedim. Ben hayatta bir kere acı çektim bana destek olmadın dedim. Bunların hepsini söyledim ona. Hatta ablamlar da var, onlar başka masada. Biz, hani onlar da güvenlik için geldiler. Ne olur ne olmaz diye. Çocuklar yanımızda, konuştuk, ettik. Onun yanında bana daha ne, dönüp kırıcı şeyler yaptı. Mesela ben o anda nikah var, bana bakmak zorunda, en azından bir harçlık. Muhtaç değilim. Ablam bana, Allah razı olsun, çocuklar olsun ablam olsun beş kuruş harcatmadı. Elimi cüzdanıma attırmadılar. Oğluma gidiyorum para veriyor, ablama gidiyorum, para ihtiyacım yok, ama olsun. Bir kart vardı, onun adına. Ama para yatırırsan çekiyorsun, öyle bir kart. Mesaj çekmiş, ona, işte geçmiş gün, 150 lira para koydum, çek onu diye. Çekmeyecektim, ablam dedi ki niye çekmiyorsun? Onun parasında senin de emeğin var dedi. Git çek dedi, cebinde dursun. Gittim çekmeye, matiğe koydum, ekranda ne yazdı biliyor musun? İsteğiniz üzerine bankamatiğiniz bloke edilmiştir. Kart onun çünkü. Para yatırıyor, bana mesaj çekiyor, kartı kapatıyor, ben daha çekmeden. Nasıl bir şey bu? Utanmıyor musun sen bundan? Ondan sonra da ben seni seviyorum. Bu nasıl lahana turşusu? Benim tabi şeyim bozuldu, ablam tabi, şey yapma, boş ver dedi, sen muhtaç mısın? Alsın bilmem neresine soksun falan. Hani ben şeye üzüldüm, bunu niye yapıyor? Gönderdiği para da ne, para için mi yapıyorsun bana? Utanmadan bunu yaptı bana. Ondan sonra avukatlarla konuşurken, avukat şey dedi ki “****” hanıma dedi, babasından para bağlanana kadar dedi sizin nafaka vermeniz lazım dedi. Ben nafaka veremem, zaten param yok, borçluyum, harçlıyım. Bir sürü şeye girdi. Avukat, ondan sonra dedi ki ben dedi en fazla dedi 300 lira veririm dedi. Avukat bir bağırdı buna. Pintilikten kendi avukat bile tutamamış, daha doğrusu tuttuğu avukat da kaçmış, bakmamış bunun şeyine. Avukatsız geldi şeye de yani. Sonradan, yalancıkdan bir avukat, hani en son boşanırken olur ya. Normalde avukatı yoktu. Avukat bile illallah etmiş. Ya öyle ya da pintilikten tutmamış. Soracağını benimkine soruyordu. Neyse, ondan sonra avukat buna bir bağırdı. O 300 lirayı biz sana verelim, sen geçin o parayla dedi. En az dedi 900 lira falan vermen lazım dedi. Bu sefer ne dedi biliyor musun? A tamam dedi o zaman, 900’se ben dedi işte atıyorum, bu ay dedi 300 vermiştim de geçen 15’inde de 100 vermiştim de onları çıkarırız dedi, bu ay dedi. Düşünebiliyor musun? Onun da hesabını yapıyor. Ve o ayın hesabını yaptı. O 300’ü 400’ü kesti, 900’den ne kaldıysa onu yatırdı. Ondan sonra, hakaten protokolde yazıyordu, ben babadan maaş bağlanınca ona haber vereceğim ve maaşı daha vermeyecek nafakayı. Zaten lanet olsun. Bu benden önce davranmış. Gitmiş en son mart ayında, bizim, ekim ayında biz boşandık, 2017 Ekim’inde. Tabi ben ondan sonra başvurdum, mart ayında maaş bağlandı bana. O dönemde bana nafaka veriyor. Ondan sonra gitmiş öğrenmiş en son. Ben Şubatın sonunda bir sordum, daha yatmamış. İki gün sonra yatmış. Sonra ben dedim ki hani Martın 5-6’sı olsun bir daha giderim sormaya. O arada öğreniyor. Bana şöyle bir mesaj çekiyor. Konak, Ziraat Bankası Şubesi’ne, şu kadar aylık para ve şu kadar birikmiş para kuruşuna kadar yatırılmış. Bunu sen nasıl öğreniyorsun? Onu bilmiyorum, ama ben öyle bir

sinirlendim ki nasıl benim özlük haklarıma giriyorsun sen? Sadece oradaki memur diyebilirdi, tamam, maaş yatmış. Kuruşuna kadar söyleyemez. Ama bilmiyorum nasıl öğrendi? Ben gittim SSK'ya. Dedim böyle böyle bir şey var dedim. Memur dedim bunu nasıl söyleyebiliyor dedim. Vallahi bir bakın dedi, orada, levhada ne yazıyor. Söyleyemez, memurun hatası dedi. Dedim ben bunu mahkemeye vereceğim. Siz zararlı çıkarsınız, kendilerini su gibi, şey gibi üste çıkarırlar dedi. Hiçbir şey kazanamazsınız dedi. İsterseniz verin ama bir şey çıkmaz dedi ondan. Bir şey yaparlar dedi, kendilerini üste çıkarırlar dedi, hiç girmeyin bence dedi.

Paylaşımında pek, şöyle. Zaten bir tane ev vardı, o da ben ona abidik gubidikle kendi üzerime yaptırmıştım. Çünkü zemin hazırladığım için dedim ev benim üzerime olsun. Ne olur ne olmaz, ayrılma falan olduğu zaman satar, paraya dönüştürse evden de payım olmaz diye düşünerek evi kendi üzerime yaptırdım. O da bir oyuna geldi, yaptı. Bir şekilde şey yaptım yani, mağdur, kendimi mağdur gösterdim, zayıf tarafından vurdum, öyle diyeyim. Gitmiş hemen şerh koydurmuş. Ben hani bir şey yapmam, o çirkefliği yapmam ben. O ev, şey oldu, ikiye bölündü derken değeri neyse bana yarı parasını verdi, ev ona kaldı. Başka da paylaşacak bir şeyimiz yoktu. Çocuklar zaten büyük, öyle kime kalacak derdi yok. Onun dışında, bir de bir para vardı. Şöyle, bir zamanlar bir banka şey veriyordu, işte ilk defa müşteri olana faizi yüksek tutuyordu. Bizim de bir para vardı, Altınoluk'taki evi satınca bir para kaldı, bilmem neydi, 100 bin lira gibi bir paraydı. Ben de o bankayla ilişkim yoktu, onun vardı. Benim adıma açmak zorunda kaldı oraya, faizi yüksek ya, o parayı benim adıma yatırdı. Tam yılı dolmaya 6-7 gün var. Bir de bir zılgıt koşturdu. Para kaldı mı benim üstüme? Benim hesapta para çünkü, çekemiyor edemiyor. Bana bir kere dedi ki, o parayı benim şu hesabıma göndersene. Yok ya? Hani ben buraya gelmişim, yani bunu yapmak biraz şeydir, göndermedim tabii. O para benim üzerime kaldı. Ama onun da kendi paraları var. Onu benim üzerime niye bıraktı biliyor musun? Söylemedi, kendinin de parası var, onu benden alırsa ben de onu söylerim. Derim bu kadar parası var, ortaya çıkar, o parası da bölünür çünkü. Onun için paraya değmedi. O para da benim üzerime kaldı, bir de evin yarısı bana kaldı. Ben o paraları topladım bu evi aldım. Böyle. Ondan sonra eşya paylaşımı. Avukatlarla beraber konuşup, bu, hani protokol yazılacak ya, atıyorum, o senin bu benim. Ben güzel bir liste yaptım. Evde, atıyorum, buzdolabı senin, mesela fırın benim gibi. Beyaz eşyaların biri benim biri senin gibi, öyle dedim. Ondan sonra, mesela atıyorum, yatak odası benim olur, salonu senin olur. Hani koltuk senin, bu benim olmasın diye. Güzel böldüm ama. Ondan sonra da küçük şeyleri de, onları da, atıyorum, yemek takımı senin olur, öbür yemek takımı benim olur şeklinde. Evde bir düdüklü varsa istersen sen al gibilerinden. Çok güzel ayarladım ben bunu, yazdım listeyi. Ondan sonra, yok, ben, ha ben yatak odasını götürüleceğim, salon ona kalacak. Avukatların yanında, yatakta benim hatıralarım var, nasıl götürüyon, nasıl götürüyon, kalsın dedim. Ondan sonra evde dört tane klima vardı. Maksadım birazcık onu şey yapmak, yani eşya almaktan ziyade birazcık yormak onu. Dedim dört tane klima var, ikisi senin ikisi benim. Olmaaaaaaz, ben onları ne hallerle aldım ne hallerle oraya taktırdım, ben onları veremeeeeeeeem. Onun yerine sen dondurucuyu al. Düşünebiliyor musun? Küçük dondurucu var, onları, en fazla 500-600 liraydı o zaman. O klimalar, bir tanesi 10 bin lira. Düşünebiliyor musun, onunla onu bir tutuyor. Benim o anda maksadım, yakamdan düşsün. O imzayı atsın, ben oh diyeyim. Malda mülkte gözüm yok. Yeter ki çingar çıkarmasın, ben boşanmıyorum deyip de çekişmeliye gitmeyelim diye. Tek dedim eşya, hani şey yapmıyorum. Ondan sonra, dedi, ay demez mi o büyük halı benim olsun, sen, işte atıyorum, bazadaki küçük halı senin olsun. Avukatlar, böyle rezil oldum avukatların

yanında. Küçük halı senin, büyük halı benim. Yok kırmızı desenli benim, hayır yeşilliği sana vermem. Buna girdi. Aa, dedim tamam, tamam, küçük halılar benim olsun, büyük halılar senin olsun. Eşya alacağımdan demiyorum ben bunları. Ondan sonra, yok efendim şu benim olsun, bu benim olsun, şu..., ondan sonra ben onu böyle, şu benim olsun falan diyorum, tamam, bazılarını kabul etti, neyse. Ama çok şeylik çıkardı yani. Yok yatağı ben vermem, yok klimayı vermem, yok onu alırsan ben ne yaparım? Bunlara girdi. Ondan sonra buzdolabını ben alayım dedim, çamaşır makinası sana kalsın. Ayyyy, buzdolabı giderse ben nereye koyarım? Param da yok, nasıl alırım? O zaman dedim çamaşır makinasını vereceksin. E çamaşırını nereye yıkarım? Neyse, buzdolabı bana kaldı sonunda. Protokole bunlar yazıldı mı? Avukat diyor ki hâkim bizi kovar. Böyle protokol yazılmaz diyor hâkim. Hani büyük eşyalar şöyle... Ondan sonra mesela hakimlerin dediği türde bir şey yazdık. Ama eşyaların bölüneceği belli protokolde. Ondan sonra ben avukata dedim ki, ben gitmedim, ev benim üzerime ya, ev satılacağı zaman avukata verdim, avukat gitti. Avukata dedim ki gelirken dedim, benim eşyalarımı nereye koyuyorsa koysun, al gel. Kişisel eşyalarımı, böyle giyimdir, kuşamdır, şudur budur. Hakaten avukat da aldı geldi.

Ona söylemiş. O da böyle güzel şeyleri falan çuvallara koymuş. Bildiğimiz temiz çuvallar var ya onlara böyle böyle koymuş. Katlamış ama çuvala koymuş. Avukat da aldı geldi. Ondan sonra işte, baya uzattı zaten böyle, bir de zaman kazanmak için. Onu yapmıyor, imzaya gelmiyor, kalıyor orda. Ondan sonra, orada bir protokolde avukata şey yazdırmış, altınları “***” aldı gitti diye, öyle bir şey yok. Benim avukat onu kabul etmedi. O silinecek demiş oradan. Ben kabul et..., ben almadım çünkü böyle bir şey. Silmiyor. Evde yok diyor. O dedim bulamamıştır, ben ona kaç defa yerini söylüyorum. O yalan söylüyor, orada çünkü. Ben hışım ile çıktım, onları mı aldım? Ondan sonra onu sildirttik protokolden. Neyse, artık son şeye geldik. Kaçırdığım bir şey yok herhalde, anlattım hepsini. Malı da böyle paylaştık. Ondan sonra, oğlum dedi ki anne dedi, sen dedi, ne zaman istersen dedi, ben dedi “***” Kardeşimi alırım dedi, gider dedi, liste verirsin bana dedi, gelinler de gelir dedi, hepsini hallederiz, bir şeye doldurur getiririz sen hiç üzülme dedi, biz bunu yaparız dedi. Tamam oğlum dedim. Ondan sonra bu, senin eşyalarını ben kardeşimle bir şeye koyayım da neredeyse getiririm. Yemezler, yok ya? Adresi öğrenecek, neredeyim. O zaman ben Alsancak'ta kalıyorum, ablamın orada bir evi var, biz orada kalıyoruz. Bizi bulmasını, şey yapmasını diye. Gerçi Alsancak'ı tanıyor ama, gelmedi. Bu evi bilmiyor. Çocuklara dedim. Kesinlikle dedim, o babanızdır, gidin, isterseniz her gün gidin. Ama ne ondan bana bir şey getirin, ne benden ona bir şey götürün. Bu evi aldığımı falan da bilmesin dedim. İstemiyorum, gelir bir gün kapıda bir şey yapar. Haaa, ne olur? Karakolluk oluruz, bir şey olmaz başka dedim, ama ben bunları yaşamak istemiyorum dedim. Çocuklar da söylemiyor şimdi. Annemin yemini var diyorlarmış, annem yemin ettirdi, söyleyemeyiz, çocukların üstüne yemin ettirdi. Böyle bir şey. Zaten çocuklarımla alakası yok babayla şu anda. Öyle dediler, öyle kaldı. Ondan sonra şey, bu dedi işte ben eşyaları getiririm, neredeyse söyle de, hayır. O kadar bir cevap. İstemiyorum, gelip oturacak, bilmem ne yapacak, bir şey söyleyecek, kalp kıracak. Bir şey söyleyecek, ben söyleyeceğim, olmaz. Ondan sonra, bu arada işte gelini de aramış demiş ki benim “***” diye bir oğlum yok, evime bacama gelmesin, ben onu istemiyorum, ama sen torunumu al gel. Gelin de ona demiş ki biz bir aileyiz, onun olmadığı yerde benim ne işim var? Doğru söylemişin kızım dedim, ağzına sağlık. Söyler. Gelin öyle, susar susar, söylediği laf da tamdır ama. Hak etmiş ama. Bunun üzerine oğlan gidemiyor. Eşya almaya gitse, orada bir şey söyleyecek, çocuğun canını sıkacak. Oğlum da çok masumdur. Karşımdakinin kalbi kırılmasın diye hiç

cevap vermez, yutar. Öyle bir tiptir. Kendi kendime düşündüm, düşündüm, dedim bu eşyaları affedersin ben gözüme mi sokacağım? Ondan sonra, çocuklar da benden gün bekliyorlar. Anne ne zaman istiyorsan söyle, büyük ne demeye başladı biliyor musun? Anne ben giderim, ama eve çıkmam. “****” çıkar, gelinin adı, “****” çıkar, öbür oğlan çıkar işte, öbür gelin çıkar, ben arabada onları beklerim. Onlar eşyayı toplarlar, ondan sonra beraber alır gideriz. Ondan sonra kendi kendime dedim ki niye böyle bir şeye gireyim? Oğlana yazdım. Oğlum o eşyaların hiçbiri sizden kıymetli değil dedim. Ben eşya meşya istemiyorum, almıyorum dedim eşyaları. Ne yaparsa yapsın dedim. Ama dedim, bunu da söyleme ona dedim. O benim alacağımı zannetsin, protokolde var ya. O benim alacağımı zannetsin. Kıza da söyledim. Seni arar söylerse, valla bilmiyorum dersin, annem bir ara alacakmış onları. Ama dedim almayacağım, sizden kıymetli değil onlar dedim. Şimdi dedim gidersiniz oraya, rezillik çıkarır, kalbinizi kırar, lazım değil o eşyalar dedim ve almadım eşyaları. Hepsi kaldı. İyi ki almamışım. Ben burada tek, A’dan Z’ye her şeyimi yeni aldım. Tabi ablamların desteği çok oldu. O Eskişehir’deki ablam, evde ne kadar fazla tabak varsa, daha ambalajlarıyla, kullanmamış, tabaklar, şunlar, bunlar, nevresim takımları, daha açmadığım nevresim takımları var. O tür şeyleri almadım ama o olmayan şeyleri çok şükür aldım. Güzel bir düzenimi kurdum, çok şükür. Azıcık aşım, kaygısız başım denir ya. Onu yaşıyorum, kendime yaşıyorum. Sabah kalktığım zaman kendim için kalkıyorum. Kalkıyorum, kendime kahvaltı hazırlıyorum. Kapıyı anahtarla açtığım zaman surat eden kimse yok. Kahvaltı ederken huzurumu kaçıran insan yok. İstedğim gibi, canım şimdi dışarı mı çıkmak istedi? Çantamı omuzuma atıp çıkıyorum. Bu şekilde yaşıyorum şimdi. Çok rahatım. Oğlum geliyor. Öbür küçük oğlum şeyde, Kıbrıs’ta şimdi gene. Hakkari’deydi, bu sene tayini Kıbrıs’a çıktı, şimdi gene Kıbrıs’ta o. O tabi ne kadar olsa fazla gelip gidemiyor. Küçük oğlum, aman büyük oğlum İzmir’de, onlar 15’te bir, 20 günde bir geliyorlar. Hele bu şey döneminde daha çok onlar geliyor. Sen İZBAN’a binme diyorlar. Ben seni getirir götürürüm. Bazen o geliyor beni alıyor götürüyor, ondan sonra da getiriyor, öyle yani. Onlar iyiler çok şükür. Torun zaten anneyi babayı önüne katıp getiriyor. O çok güzel, şimdi çocuklar küçükken bütün sorumluluk sende. Onları oturup yapıyorsun. Onlarla ben oynardım, evcilik kurdukları zaman, ben onlarla maç bile ettim. Oynadım ama bütün sorumluluk sende ya tam manasıyla yapamıyorsun. Ama şimdi torunun tam sorumluluğu sende değil. Onunla daha güzel bir iletişim kuruyorsun, ben onu anladım şimdi. Şimdi torunum gelirken liste yapıyor, babaanne ile oynayacağım oyunlar diye, bir sürü liste yapıyor. Geldiği gibi, kahvaltı ederken bakıyor ki bitsin kahvaltı. Babaanne daha doymadın mı? Daha yiyecek misin? Annesi kızıyor bu sefer. Neyse, gidene kadar, hatta babasıyla anlaşmış. Biz ne zamana kadar otururuz? Ne zaman kalkarız? Babası diyormuş ki gece 10 buçuğa kadar otururuz. Geliyor bana bunu söylüyor. İyi diyor, daha işte atıyorum beş saatimiz var, oynarız diyor. Evde saklambaç oynuyoruz, onu oynuyoruz, bunu oynuyoruz. Ben de onunla çocuk oluyorum. Çok güzel oynuyoruz. Sen banım arkadaşımın diyor. Sen babaanne değilsin diyor, arkadaşımın diyor, oynuyor. Ama ben de onunla oynuyorum, ne isterse oynuyorum, çocuk çünkü. Öyle bir şeyimiz var yani, çok güzel.

İzmir, ilk evlendiğimizde eşimin ailesi buradaydı. Gelmiştik, ben çok beğenmiştim. Bilhassa palmiye ağaçlarını. O kadar hoşuma gitmişti ki, Eskişehir’de olduğum için, orada yok. Palmiye ağaçlarına bayılmışım. Bir de fuara bayılmışım. Bir fuara gitmiştik çünkü, çok, çok hoşuma gitmişti. Daha büyük bir şehir, bir de gençlik var. Yani şehir olarak çok hoşuma gitmişti İzmir. İzmir gene güzel, yaşanacak bir şehir. Ama ben şu gözle bakıyorum, ben evimde çok rahatım, çok huzurluyum. Hani bu

İzmir değil Eskişehir de olabilirdi, ama İzmir olduğu için memnunum. Bir deniz kenarında hava alma şansım var, daha büyük bir şehir. Yani o tip şeyler. Daha çok biz küçük ilçelerde falan kaldık ya, bilhassa Perşembe çok küçük bir yerd. Merzifon dersene gene öyle. Oralarda tabi ister istemez bir mahrumiyet vardı. Ama bir Ankara tabi büyük şehirdi, ama Ankara'yı çok, kalabalık mı geldi bana, yani çok özlem duymuyorum şu anda Ankara'ya. Mesela Eskişehir'i daha çok üstün tutmuşumdur Ankara'dan. Bence Eskişehir memleketim diye olabilir, ondan olabilir. Ankara bana pek sıcak gelmedi nedense. Yoksa 10 sene kaldım Ankara'da. Tamam güzeldi, çarşısı, pazarı, büyük şehir, ama çok sıcak gelmedi bana. Mesela İzmir daha bir farklı geliyor bana. İzmir farklı geliyor.

Yani film şöyle daha çok Eskişehir'de olsun isterim. Bir parça da Urfa'da olsun isterim. Urfa doğduğum yer, annemin memleketi, orada isterim. Yani o yaşadığım yerlerde ufak tefek sahnelerin olmasını isterim, bilhassa Urfa. Mesela bir çocukluk anısı varsa Urfa'da olsun isterim. Bir çarşı yapar falan gibi. Urfa'yı çok hatırlamıyorum, ama gene bir iki gitmişliğimden, hani ne kadar olsa orada bir çocukluk yaşamışım. Mesela bir Van'ı da tercih ederim, Van'ı az çok daha iyi biliyorum. Ama Urfa doğduğum yer olduğu için, annemin memleketi olduğu için, ne bileyim, nüfus cüzdanında doğum yer Urfa yazıyor, onlardan dolayı ön planda olabilir.

Nereden biliyor musun? Keşke evlenmeseydim, ayakları üzerinde dursaydım, hayatımı öyle yaşasaydım. Çünkü benim 37 yılım ziyan oldu. Öyle diyeyim. Ben şimdi, yani günümü gün etmek istiyorum, günümü yaşamak istiyorum bu saatten sonra. Çünkü yaşayamadım. Hır gürün içinde, yani herkes tamam, evdeyken çocuğuna bakıyor, onlar değil. Huzur, huzur yoktu. Onları bulamadım ben 37 sene. Şimdi onu buldum onu yaşıyorum. 20 yıl, son 20 yıl diyorsanız ben mesela, ne bileyim imkanlar daha azdı, ama biz gene mutluydük. Bir telefon yoktu. Otobüsten indiğim zaman telgraf çekmek zorundaydım. O telgraf da iki gün sonra ulaşıyordu. Mesela bunlar yoktu, ama biz gene mutsuz değildik. Gene bir şekilde mutluydük. Ama bazı şeyler de insanları, yani, sabit tek, tek kişiye döndürdü diyeyim. Birbirinden uzaklaştırdı. Otobüslerde görmüyor muyuz, metrolarda, herkesin elinde bilgisayar, cep telefonu, onunla ilgileniyor. Kimse yanındakiyle bir muhabbet etmiyor. Eskiden onlar vardı. Bak ben onları özliyorum. Eskiden ben otobüse bindim mi, ha iyi yolculuklar, nereye diye başlardık ve konuşurdük, şimdi o yok. Otobüse oturduğun zaman, ay özür dilerim, müsaade edin falan deyip oturuyorum, cevap bile vermiyor, telefonuyla meşgul. Bunlar yok artık ben bunlara üzülüyorum. Veya çocukluğumda, ben çocukken sokakta çok oynadım. Şimdiki çocuklara bakıyorum, oynamıyorlar. İnternette oynuyorlar. Bir de belki sokakta alan yok, çocukların oynayacağı alan yok, ondan dolayı çıkamıyorlar. Veya ortamın güveni yok. Çocuğunu çıkarırsa biraz sonra belki çocuğu kaçırlar. O korkular. Yani bunların hepsi üst üste gelince bunlar oluyor. Ama ben bazı, çocukluğumdaki, gençliğimdeki şeyleri özliyorum. Mesela bazen Türk filmleri, eski Türk filmlerine bakıyorum, nostalji yapmak için, filmi seyretmekten ziyade, aaaa ne güzelmiş falan diye. Siyah beyaz, ay otobüsler böyleymiş falan gibi. Yani biz mesela eskiden bir durak için otobüse binmezdik, yürürdük. Ne bir durağı, boydan boya yürürdük. Şimdiki gençlere bakıyorum, bir durak için otobüse biniyor. Ya alım gücü imkânlılar var ya da şımarıklık. Hani gençsin, yürü, ben hala yürürüm. Yani bu tür şeyler var. Ama bazı şeyler güzel tabi, teknolojinin çoğu şeyleri güzel. Ama bazı şeyleri de insanları yalnızlaştırdı gibi geliyor bana. Tamamen öyle aslında, yalnızlaştırdı.

Benim geleceğim mi kaldı? Geleceğim oldu benim yani, bu kadar benim geleceğim. Benim geleceğim şöyle, sadece sağlıklı yaşamak. Allah diyorum ele ayağa düşürmesin, gelecekte ben artık bunu bekliyorum. Benim gelecek bir şeyim kalmadı, hani Allah çocuklara sağlık versin, bana sağlık versin, bu. Hani ben bundan sonra, ben profesör olayım da bilmem şu üniversiteyi kazanayım diye bir sıkıntım yok benim bu saatten sonra. Allah sağlık versin diyorum, bu.